

DE STER

Nr. 5 · Mei 1969 · 69e Jaargang

Een inspirerende boodschap

VAN HENRY D. TAYLOR,
assistent van de Raad der Twaalven

Gevolg geven aan een raad zonder dat men weet waarom, wordt vaak blinde gehoorzaamheid genoemd. Maar gehoorzaamheid is niet blind wanneer die steunt op geloof, onvoorwaardelijk, onwankelbaar geloof.

Door geloof en gehoorzaamheid kunnen wonderbare daden worden verricht. Tijdens zijn verblijf in de wildernis kreeg de profeet Nephi van de Heer opdracht een schip te bouwen waarmee de machtige oceanen moesten worden overgestoken. (1 Ne. 17:17.)

Ondanks alle twijfelzucht en spot werd Nephi door gehoorzaamheid geleid en hij had geloof en vertrouwen dat de Heer hem in staat zou stellen de hem gegeven opdracht uit te voeren. Nederig en toch majestueus in zijn vertrouwen zei hij tegen zijn broers: „Indien God mij had geboden alle dingen te doen, zou ik ze kunnen doen. Indien Hij mij zou gebieden, dat ik tot dit water moest zeggen: Word aarde, dan zou het aarde worden, en indien ik het zou zeggen, zou het geschieden.” (1 Ne. 17:50.)

Door inspiratie van de Heer ontvangt de Kerk in deze tijd vele programma's die de moeite waard zijn. Zij hebben de goedkeuring en zegen van de Algemene Autoriteiten en worden door hen onderschreven. Luisteren wij naar Gods uitverkoren dienstknechten die deze waardevolle hulpmiddelen voor ons hebben samengesteld? Geven wij gehoor aan de raad die zij door inspiratie en openbaring van onze hemelse Vader ontvangen? ○

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Nr. 5 · Mei 1969
69e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

Poul Stolp, Translation Services
Department, Oude Gracht 113,
Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster” van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen verschijnt eenmaal
per maand.

Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar. Gironummer
240615 — t. n. v. Nederlandse
Zending,
Amersfoortsestraatweg 214 —
Huizen N. H. Nadruk van de in dit
nummer voorkomende clichés is
verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

INHOUD

Joseph Smith . . . zijn bron van wetenschap — door president David O. McKay	147
De moeders uit de Bijbel — door ouderling Sterling W. Sill	149
Opmerkingsvermogen, een goddelijke gave — door Mirla Greenwood Tayne	152
Een schilderij, voorstellende „Mozes ordent Aäron” — door Richard J. Marshall	155
Een moeder tegen wie je kunt opzien — door Florence B. Pinnock	158
Een christen „nummer één” — door George Durrant	159
Zondagsschool	
Door de jaren heen — door Reed H. Bradford	160
Avondmaalsopzeggingen voor mei	162

Voor de Jeugd van de Kerk

Moeders hebben zo hun eigen plaats — door Florence Bittner

Zusters Hulpvereniging

Onze kinderen — „De liefelijkste bloemen uit Gods eigen tuin” — door president Joseph Fielding Smith

OOV

De JVOOV — een eeuw van zusterschap — door Florence S. Jacobsen

DE kleine STER

Een verrassing voor moeder Eekhoorn — door Dorothy Mansur

Op de omslag: Mozes ordent Aäron, een schilderij van Harry Anderson. Deze maand herdenken wij de herstelling van het Aäronische Priesterschap. Meer over dit schilderij vindt u op blz. 155. ○

Honderd negenenveertig jaren geleden verklaarde Joseph Smith, toen nog maar een jongen van 14 jaar, dat hij ten antwoord op zijn ernstig gebed een openbaring van God ontving. Deze verklaring was eenvoudig, doch positief en het verwonderde hem dat men aan de waarheid ervan twijfelde. Voor hem was zijn verklaring niet anders dan het weergeven van een eenvoudig feit; voor de christenwereld bleek het een bliksemstraal te zijn die hun religieus bouwsel trof en van de toren tot de fundering verzwakte.

In zijn eerste boodschap waren twee belangrijke elementen aanwezig: ten eerste dat God een Persoon is, Die Zijn wil aan de mens kenbaar maakt, ten tweede dat geen enkele christelijke geloofsbelijdenis het ware plan van zaligheid had. Die tot hem sprak zei „dat al hun geloofsbelijdenissen een gruwel in Zijn ogen waren ...“ Hun leraren onderwezen „leringen, die geboden van mensen zijn, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar zij verloochenen de kracht ervan“. (Joseph Smith 2:19; zie ook II Tim. 3.)

Sedert de dagen van Jezus van Nazareth is deze bewering van een blonde, blauwogige jongeling voor wat haar stoutmoedigheid betreft, als een onvoorwaardelijke verwerping van de heersende orthodoxie, als een uitdaging aan voorgangers, zonder weerga, Luthers verzet te Worms niet uitgezonderd. Zijn geïnspireerde poging was namelijk oorspronkelijk bedoeld de kerk van verderfelijke praktijken te zuiveren, doch Joseph Smith verwierp de geloofsbelijdenissen als niet-gezaghebbend en vele van hun leerstellingen als volkomen vals.

JOSEPH SMITH

... zijn bron van wetenschap

door president David O. McKay

Het gevolg van Josephs verklaring was zijn onmiddellijke verbanning uit de wereld van de godsdienst. Binnen zeer korte tijd stond hij alleen.

Alleen — en onbekend met de geleerdheid en wijsbegeerte van zijn tijd.

Alleen — ongeschoold in de letteren en natuurwetenschappen.

Alleen — zonder wijsgeer om hem te onderrichten, zonder voorganger om hem te leiden.

In al zijn eenvoud en goedheid had hij zich met zijn heerlijke boodschap tot hen gespoed; met hoon en verachting keerden zij hem de rug toe en zeiden „dat er in deze dagen niet zoiets bestond als visioenen of openbaringen; dat al dergelijke dingen met de apostelen hadden opgehouden, en dat er nooit meer zoiets zou zijn“. (Joseph Smith 2:21.)

Zo moest dus Joseph Smith op 14-jarige leeftijd alleen sloop gaan over de oceaan der religie. Hij had alle schepen achter zich verbrand zonder er ooit zelf een te hebben gebouwd of te zien bouwen.

Als hij een bedrieger was zou het scheepje dat hij zou kunnen bouwen, al meteen een wrak zijn.

Daar staat tegenover dat als hetgeen hij bouwde van veel meer waarde is dan wat de geleerden en filosofen gedurende de voorafgaande eeuwen aan de wereld hadden gegeven de mensen wel gedwongen zouden zijn in verbazing uit te roepen: „Vanwaar heeft deze man zijn wijsheid?“

Het blijkt echter dat hij hoewel hij schijnbaar alleen was, dit slechts was zoals Mozes op de berg Sinai en als Jezus op de Olijfberg; gelijk het met de Meester is, zo is het met de profeet; diens instructies kwamen niet van een mens maar direct van God, de bron van alle intelligentie. Hij zegt: „Ik ben een ruwe steen. Ik werd nooit met hamer en beitel bewerkt, totdat de Heer mij in handen nam. Ik verlang alleen kennis en wijsheid uit de hemel.“ (*History of the Church*, blz. 423.)

Het gevolg van deze goddelijke leiding was de zekerheid dat wat hij leerde juist was en de moed dit te verkondigen. Wanneer Joseph Smith een leerstuk onderwees, deed hij dat als gezaghebbende. Het was voor hem geen vraag of het met de mening van de mensen overeen kwam of niet, of het in overeenstemming was met wat de orthodoxe kerken leerden of ermee in strijd was. Wat hem werd gegeven gaf hij precies zo aan de wereld, onverschillig of men het ermee eens was of niet, en ongeacht de overeenstemming met, of afwijking van, het geloof van de kerken of de bestaande normen van de mensen. Het is belangwekkend en ook nuttig te weten hoe de voortgeschreden denkwijze in deze tijd strookt met wat hij meer dan een eeuw geleden zo gezaghebbend verkondigde. De geest die

hem in zijn leven leidde was reeds in 't begin kenbaar en is in overeenstemming met zijn wonderbare verklaring dat God tot hem had gesproken. Dit zijn zijn eigen woorden: „Wat God ook eist is juist, onverschillig wat deze eis moge inhouden, ofschoon wij het hoe en waarom dikwijls pas kunnen inzien, wanneer de gebeurtenissen reeds lang tot het verleden behoren.“ (*Leringen van Joseph Smith*, blz. 271.)

Wanneer zijn aanspraak op openbaring van God eenmaal is vastgesteld, blijft er geen twijfel meer over aan zijn bevoegdheid de Kerk van Christus op aarde te organiseren en als gezaghebbende haar beginselen en verordeningen in te voeren. Aldus werd aan het begin van dit grote werk in de laatste bedeling de onwrikbare hoeksteen van Christus' Kerk gelegd, d. w. z. de bevoegdheid om in de naam van Jezus Christus in Zijn Kerk dienst te doen.

De overeenstemming tussen wat Joseph Smith leerde en hetgeen de Heiland en Zijn apostelen onderwezen; de redelijkheid van zijn bewering dat de mens door God moet worden geroepen om in de dingen des Vaders te zijn; de volmaakte organisatie van de Kerk: haar bestuur, haar wetten en wonderbare voorziening in de noden en vooruitgang van de menselijke familie — dit alles en nog vele andere aspecten van dit grote werk moeten welkenkende mensen er toch wel toe brengen over de verhalen van de wijsheid van de profeet na te denken, ook al begrijpen zij er niet alles van.

De tekenen van zijn invloed op het godsdienstig denken zijn overal aanwijsbaar en of de mensen het willen erkennen of niet: het licht dat meer dan een eeuw geleden uit de hemel kwam is bezig de duisternis te verdrijven die eeuwenlang de geest der mensen heeft omhuld.

Wanneer wij terugblikken op de tijd van anderhalve eeuw geleden en de jonge profeet zien staan, alleen te midden van een woelige religieuze wereld en hij zegt dan dat God tot hem had gesproken en dat er geen gezaghebbende Kerk van Christus op aarde was; wanneer wij weten dat hij, om zijn bewering te staven, de wereld iets moest geven dat beter was dan wat de filosofie van eeuwen en de grootste wijsheid van de mens tevoorschijn hadden gebracht; wanneer wij beseffen hoe onmachtig hij was om dit te doen indien hij alleen op eigen kennis en verstand moest steunen, dan moeten wij wel tot het besluit komen, aangezien hij de wereld iets heeft gegeven dat alles wat door wijsheid van mensen werd verkondigd, verre in verhevenheid overtreft, dat hij zeer zeker de uitverkoren Profeet van de laatste tijd was. ○

De moeders uit de Bijbel

door ouderling Sterling W. Sill,
assistent van de Raad der Twaalfen

Op Moederdag eren wij diegene die het dichtst bij God staat in het zorgen voor ons welzijn. Zij diende als vorm waarin onze lichamelijke gedaante werd gegoten. Ook vormt zij ons verstandelijk, geestelijk en zedelijk leven.

Het woord „moeder” heeft symbolische en figuurlijke betekenissen. Cicero heeft eens gezegd dat dankbaarheid de moeder van alle deugden was. Oprechte dankbaarheid is een soort voedingsbodem waaraan godsvrucht, geloof en eerzucht kunnen ontspringen. Het doet ons begrijpen dat karaktertrekken, idealen en bekwaamheden ook moeders hebben en het is wel eens goed zo nu en dan het resultaat na te gaan om de macht te leren kennen die het tot stand bracht.

Het is een belangwekkend feit dat zelfs Gods Zoon een moeder nodig had. Een keer in elk jaar lezen wij de geschiedenis van die avond in Bethlehem, heel lang geleden, toen Maria Jezus naar Zijn bestemming leidde. Het Nieuwe Testament noemt 89 gelegenheden waarbij Jezus het Oude Testament aanhaalde; misschien mogen wij ons ook afvragen hoeveel keren Hij Zijn moeder citeerde.

Gewoonlijk wordt de Bijbel als ons grootste aards bezit beschouwd. Er staan richtlijnen in volgens welke ons leven eeuwig en verheerlijkt kan worden. Wel moet de Bijbel zelf door die edele vrouwen aanzienlijk zijn verrijkt, door die moeders van profeten die de beschaving waarin wij nu leven mee helpen bouwen.

Ik denk dat het goed zal zijn bij de bestudering van de moeders uit de Bijbel te beginnen daar waar God zelf begon. Alles wat ons leven betreft begon in de hemel. Paulus zeide: "... wij hebben de vaders onzes vleses wel tot kastijding gehad, en wij ontzagen hen; zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn, en leven?" (Heb. 12:9.)

Zeer zeker heeft niemand ooit een vader in de hemel, of waar ook, gehad zonder een moeder. De hemel zou de hemel niet zijn zonder moeders. God schiep in Zijn wijsheid een sterfelijk lichaam als woonplaats voor 's mensen onsterfelijke geest.

"Ook had de Heere God gesproken: Het is niet goed, dat de mens alleen zij." (Gen. 2:18.) Dus werd een vrouwelijk lichaam geschapen voor de edele vrouw die als vrouw van Adam was uitverkoren. In het voorbestaan was Adam bekend als Michaël de aartsengel, en Eva was ongetwijfeld de gelijke van haar grote echtgenoot. Het was vanwege hun uitmuntendheid dat zij het voorrecht kregen de stamhouders van het menselijk geslacht te zijn.

Nadat de Heer hun de ogen had geopend, verklaarde Hij aan Adam de noodzakelijkheid om te werken en zijn brood te verdienen in het zweet zijns aanschijns. Er staat ook geschreven: „En Eva, zijn vrouw, arbeidde met hem.” (Mozes 5:1.) De Schrift zegt dat de Heilige Geest op Adam viel en dat Adam en Eva vele openbaringen van God ontvingen. Adam zegende God en zeide: "... wegens mijn overtreding zijn mijn ogen geopend, en in dit leven zal ik vreugde hebben, en ik zal wederom in het vles God zien." De Schrift zegt verder: „En Eva, zijn vrouw, hoorde dit alles en was verheugd, en zeide: Ware het niet tengevolge van onze overtreding, dan zouden wij nimmer nakomelingen hebben gehad, en nimmer goed en kwaad en de vreugde van onze verlossing hebben gekend, noch het eeuwige leven, dat God alle gehoorzamen geeft. En Adam en Eva prezen de naam van God, en zij maakten hun zoons en dochters alles bekend.” (Mozes 5:10—12.) Het moet voor hen ook een grote vreugde zijn geweest hun kinderen te leren. Toen Kaïn was geboren was Eva blij en zeide: „Ik heb een man van den Heere verkregen.” (Gen. 4:1.)

Later werd Abel geboren en meer dan negen honderd jaar lang rustte op onze eerste ouders de taak het menselijk geslacht doeltreffend op aarde te vestigen. Zij beleefden ook de tragedie dat sommige van hun kinderen de verkeerde weg opgingen. Wat een schok moet het voor hen zijn geweest toen Kaïn zijn broer had gedood en een zware vloek

over zichzelf had gebracht. Maar de profeet Daniël spreekt van de tijd dat Adam die hij de Oude van dagen of de oudste man noemde, zich zette om zijn volk te oordelen. Dan zegt Daniël dat duizend maal duizenden hem zullen dienen en tienduizendmaal tienduizenden voor hem zullen staan. (Dan. 7:9—14.) Wanneer die dag is aangebroken zal de trouwe moeder Eva zeer zeker aan zijn zijde staan.

Er is een andere vrouw uit de Bijbel die in sommige opzichten op Eva lijkt. Sara was de vrouw van Abraham en de Here noemde haar ook „moeder der naties” en zeide dat vele koningen tot haar nageslacht zouden behoren. Zij en haar echtgenoot werden uitgekozen om de zondige maatschappij van hun land van inwoning te verlaten en God bij te staan in het vestigen van een nieuwe grote natie van rechtschapen mensen. Sara was zeer schoon; haar eigenschappen en karaktertrekken stralen ons tegen uit de bladzijden van de gewijde geschiedenis. Zij was intelligent, geduldig en bekoorlijk. In het nomadische tentleven dat zij met Abraham deelde voelde zij zich thuis en gelukkig.

Sara bracht Izak, haar eerstgeborene, ter wereld nadat zij negentig jaar oud was. Zij bracht de liefde die zij en Abraham steeds voor Jehova hadden gehad, op Izak over. Na haar dood bracht Izak zijn moeder de grootste hulde van die tijd door haar tent onbezet te laten totdat Rebekka er als zijn vrouw binnenging.

Een andere belangrijke vrouw was Rachel, wat kalm en zachtmoedig betekend. Zij was de vrouw voor wie Jakob 14 jaar lang had gearbeid. Maar Rachel was ook onvruchtbaar. Gods eerste gebod was geweest: „vermenigvuldigt, en vervult de aarde” (Gen. 1:28.) Dit natuurlijk instinct was ook in Rachels hart geplant. Tenslotte riep Rachel, de wanhoop nabij, in ziele-smart uit: „Geef mij kinderen! of indien niet, zo ben ik dood.” (Gen. 30:1.) Eindelijk schonk zij aan Jozef het leven, een zoon die al dat wachten vergoedde. Doch het leven van deze grote vrouw nam bij de geboorte van haar tweede zoon Benjamin een ontijdig einde.

Rachel moet schoon van uiterlijk zijn geweest, zacht en liefderijk van aard. Wij geloven zeker dat Jakobs liefde voor haar in de eeuwigheid zal stand houden. De stenen pilaar die buiten Bethlehem nog steeds de plaats aangeeft waar zij begraven werd, herinnert ons aan een van de mooiste liefdesgeschiedenissen.

Jochebed was de moeder van drie bekende kinderen: Mozes, Mirjam en Aäron. Zij was een zeer gelovige en kordate vrouw. Toen zij met een regeringsdecreet te maken kreeg dat haar geboort

pas geboren zoon Mozes te doden „nam zij voor hem een kistje van biezen, en belijmde het met lijn en met pek” en verborg hem tussen de biezen langs de oever van de rivier, waar hij door de dochter van Faraö werd gevonden toen zij daar kwam baden. Toen snelde Mozes’ trouwe zuster naar de prinses en verzocht haar erin toe te stemmen dat zijn moeder hem zou zogen en opvoeden.

Ruth is ook een vrouw uit de Bijbel van wie bezieling uitgaat. Zij is in hoofdzaak beroemd om haar trouw jegens haar schoonmoeder Naomi. Naomi’s echtgenoot en twee zoons waren gestorven. Naomi, alleen gelaten, besloot naar haar oude woonplaats Bethlehem terug te keren. Zij sprak echter eerst met haar schoondochters en trachtte hen te overtuigen dat hun belangen het best zouden zijn gediend wanneer zij nieuwe echtgenoten konden vinden en bij hun eigen volk in Moab bleven. Maar Ruth had haar schoonmoeder lief en wenste bij haar te blijven. Hier toont zij ons op het best de innige gehechtheid die soms tussen een oude en een jonge vrouw bestaat.

Ruth zeide tot haar schoonmoeder: „Val mij niet tegen, dat ik u zou verlaten, om van achter u weder te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God is mijn God:

„Waar gij zult sterven, zal ik sterven, en aldaar zal ik begraven worden; alzo doe mij de Heere en alzo doe Hij daartoe, zo niet de dood alleen zal scheiding maken tussen mij en tussen u!” (Ruth 1:6—17.)

Zo keerde ook Ruth naar Bethlehem terug, waar zij de korenvelden van Boaz aflas. Daarna ontstond onder de bekwame leiding van Naomi een tedere romance tussen Ruth en Boaz, die later de overgrootouders van koning David werden.

Een andere onder de edele vrouwen uit de Bijbel was Hanna, de moeder van de grote profeet Samuël. Hanna is een voorbeeld van toewijding aan God welke zelden of nooit is overtroffen. Hanna bracht veel van haar tijd door met schreien en zij was verslagen van geest omdat zij geen kinderen had. In de tempel van Silo zond zij een gebed op waarin zij plechtig beloofde dat indien God haar een zoon zou geven, zij zijn leven aan goddelijke dienst zou wijden. God verhoorde Hanna’s gebed en Hanna deed haar gelofte jegens God gestand. Toen haar kleine jongen nog maar drie jaar oud was bracht de dappere Hanna hem naar de tempel en gehoorzaam droeg zij hem aan de Heer over. Hij begon met zijn priesterlijke plichten onder de leiding van Eli en tenslotte werd Samuël zelf tempel-

priester en daarna de profeet des Heren. Een van Samuëls voorrechten was het zalven van David tot koning van Israël.

Dan hebben wij Maria, de moeder van Jezus.

Het is zeer belangwekkend eens na te denken over de soort vrouw die Maria moet zijn geweest, dat zij door God als moeder van deze bijzondere zoon werd uitgekozen. Zij was rein van hart en had een edel karakter. Zij wijdde haar leven geheel aan God en aan haar werd de grootste en belangrijkste taak gegeven die ooit een vrouw werd opgelegd. Zij werd moeder toen zij nog heel jong was, volgens onze begrippen althans. Maar zij had een verheven nederigheid, een grenzeloze toewijding en een onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan Gods wil.

Toen Maria haar nicht Elisabeth toevertrouwde dat zij de moeder van Gods Zoon zou worden, zeide zij: „Mijn ziel maakt groot den Heere;

„En mijn geest verheugt zich in God, mijn Zalmaker; omdat Hij de nederigheid Zijner dienstmaagd heeft aangezien; want zie, van nu aan zullen mij zalig spreken al de geslachten.

„Want grote dingen heeft aan mij gedaan Hij, Die machtig is, en heilig is Zijn naam.” (Lukas 1:46—49.)

Ongetwijfeld zal Maria menige traan van vreugde en dankbaarheid hebben geschreid toen zij voor het eerst het Christuskind in Bethlehem aan haar borst hield. Zij zal ook wel andere tranen hebben vergoten toen zij waarnam hoe Hij zich tot een verheven man ontwikkelde. Maar daarna keerde de vijandigheid van het volk zich tegen Hem en tenslotte stond Maria die lange, droeve uren te wachten aan de voet van het kruis. Doch zelfs in Zijn dood was zij onder de vrouwen zeer gezegend.

Soms zien wij een positief denkbeeld duidelijker wanneer wij aan de negatieve kant er van denken. Enige jaren geleden schreef Lillieth Schell een trefend verhaal voor Moederdag, getiteld „De andere vrouw”. Het is gedeeltelijk de geschiedenis van de kruisiging. Het schildert de doodsstrijd en het lijden aan het kruis. Het vertelt van de dorst, de droge lippen en de edik (azijn). Dan hoorde men de laatste kreet, gevolgd door de aardbeving, de duisternis en de ontzaglijke vrees. Hangend aan het kruis zag Jezus naar zijn geliefde apostel en zeide tot Zijn moeder: „Vrouw, zie, uw zoon.” Tot Johannes zeide Hij: „Zie, uw moeder.” (Joh. 19:26—27.)

Toen het einde was gekomen nam Johannes Maria en Salome en de andere vrouw mee naar zijn huis. Later op die avond, terwijl zij in diepe droefheid bijeen zaten, werd er aan de deur geklopt. Jo-

(wordt vervolgd op blz 157)

OPMERKINGSVERMOGEN,

„Ik heb geen talenten. Ik bezit nu eenmaal geen creatieve begaafdheid.“

Deze woorden vernam ik van de lippen van een geliefde vriendin. Met een blik op haar stralend, mooi gezicht dacht ik: „Daarin vergis je je toch, lieve vriendin; schoonheid is al een gave op zichzelf, en die bezit jij wel en nog zoveel meer ook.“

Onwillekeurig dacht ik terug aan die avond toen wij samen aan het strand hadden gezeten en de schemering een blauwachtig waas van gezeefd licht over de rusteloze zee verspreidde. Witte zeemeeuwen cirkelden rond en zweefden boven de woelige golven. Alle kleuren smolten samen tot een mengeling van azuurblauw en opaalwit en de hemel scheen zeer nabij. Na enkele ogenblikken het stilzwijgen te hebben bewaard, zei ze met ingehouden adem: „Wat een volmaakte symfonie in blauw en wit! O, had ik toch maar de gave om dit onder woorden te brengen!“

Op een andere keer stonden wij tot onze knieën in de sneeuw aan een meertje. Plotseling brak de zon door en sprenkelde haar overvloed van schitterlichtjes over heel de ongereptheid van versgefallen sneeuw. Het flonkerende winterlandschap weerspiegelde zich in een waterpoel die niet dieper was dan een viskom. Ze liet haar tranen de vrije loop, zonder zich ervoor te schamen, en ik eveneens.

Hoe komt het toch dat wij in onze samenleving ge-

neigd zijn te menen dat men om creatief te zijn altijd iets concreets moet voortbrengen, zoals een gedicht schrijven, een symfonie componeren of een schilderij vervaardigen? En die tientallen mensen dan, die de reeds geschreven boeken met begrip en waardering lezen, die de beeldende Kunst aanvoelen en de muziek beluisteren, niet alleen met het oog en het oor, maar ook met het hart? En zij dan, wier spontane zin voor schoonheid overvloedig en aanstekelijk werkt op de gevoelens van anderen? Is deze passieve opmerkingsgave niet even ondefiniëerbaar als de meer actieve talenten?

Creativiteit is niet zozeer een bekwaamheid als wel een geestesgesteldheid. Deze aanleg is niet uitsluitend het eigendom van het genie. Een vonk hiervan is ieder mens ingeboren en deze breidt zich uit naarmate de ziel reageert op dingen die groter zijn dan zijzelf. Deze gevoeligheid voor schoonheid wordt tot leven gewekt door een rozerode zonsondergang nadat het heeft geregend. Ze blijkt uit het gevoel van oneindigheid dat men krijgt bij het beschouwen van het geweldige melkwegstelsel op een avond als de sterren helder aan de hemel staan.

Deze gewaarwording bloeit in ons op in het gevoel van diep ontzag dat ons vervult als wij neerblikken op een pasgeboren kindje, dat nog vochtig is van de zondvloed der geboorte. Het is de verheffing van onze geest die voortvloeit uit dankbaarheid en stille gesprekken met God. Wanneer dit diepe besef in werking wordt gesteld

een goddelijke gave

door Mirla Greenwood Thayne

ontstaat er creativiteit. Mensen die wij begaafd noemen voelen dit instinctief aan. De meesten van ons moeten het echter aankweken en leren er iets mee te doen.

Oosterlingen beoefenen deze zin voor schoonheid als een kunst. Ze streven ernaar in zichzelf en hun metgezellen een diepgevoeld persoonlijk genot te ontwikkelen in de voor de hand liggende genoegens en schoonheden van het leven. Zo zijn bijvoorbeeld sommige Japanse woningen voorzien van vensters die speciaal zijn ontworpen om 's avonds naar de maan te kunnen kijken. Als u toevallig in het Verre Oosten ergens op bezoek gaat en het is juist volle maan, dan wordt u misschien uitgenodigd op een meditatiebijeenkomst waar men de maan aanschouwt. Als u dan samen met de anderen gadeslaat hoe de maan haar schijnsel uitgiet over daken en tuinen, die zij in zilveren gloed zet, wordt er niet van u verwacht dat u daarbij zult spreken. Uw gastvrouw neemt dan aan dat u uw volle aandacht nodig hebt om het wonder van de nacht in u op te nemen en aan te voelen.

Nog een gelegenheid die in Japan feestelijk wordt gevierd is het vallen van de eerste sneeuw. Zo was er een vrouw die een apart paviljoentje in haar tuin had gebouwd om haar de beste aanblik van de sneeuwval te bieden.

Daar zit zij dan met haar gasten in stilte te kijken naar die als bij toverslag veranderende wereld. Terwijl de toeschouwers met wat wij hun passief talent noemen dit schouwspel gadeslaan, halen degenen die hun op-

merkingsgave in werking hebben leren stellen hun schilderspaletten, -ezels of pen tevoorschijn om hun indrukken vast te leggen.

Eventals de meer scheppende gaven moet dit opmerkingsvermogen reeds van de vroegste kindsheid af worden aangekweekt. Het wereldje van een pasgeboren kind is fris en nieuw, vol verbazingwekkende en opwindende dingen. Het komt op aarde „met nog een vleugje van de heerlijkheid des hemels.“ Als die verwondering van de kindsheid niet levendig wordt gehouden en het kind niet voortdurend nieuwe wonderen ontdekt, daarbij geholpen door een volwassene die zich hiervan bewust is, wordt zijn ingeboren vermogen om de dingen op een bepaalde manier te zien misschien vertroebeld en gaat dan jammerlijk verloren alvorens hij de volwassen leeftijd bereikt.

Op een gedenkwaardige avond in mijn prille kindere jaren werd ik eens uit mijn slaap gewekt en mee naar buiten gevoerd. Gekleed in mijn pyjama en stomverwonderd hief ik mijn ogen op naar een vlammende hemel.

„Het noorderlicht,“ zei mijn moeder. „Aurora borealis.“

Nooit zal ik de indruk vergeten die dit schouwspel op mij maakte. De noordelijke horizon stond in lichterlaaie. Rozerode bogen en lintvormige banden in rose en gele tinten doorcirkelden het firmament, soms in beweging als draperieën die door de wind in beroering werden gebracht. Flitsende lichtstralen kabbelden als vurige tongen daar doorheen. Dit ontzagwekkende natuurverschijnsel

wordt maar zo nu en dan waargenomen in het noordelijk deel der Verenigde Staten en ik veronderstel dat mijn verstandige ouders moesten toegeven dat een verstoorde slaap geen te hoge prijs was voor een dergelijk tafereel. Sedert die gedenkwaardige avond vervult iedere schitterende zonsoudergang, elk rose wolkje en zelfs een efen-gevoel rose sjaaltje van doorschijnende stof mij met een gevoel van heimwee.

Het schoonheidsbesef dat ik die avond heb verkregen werd ook aan de volgende generatie doorgegeven. Op zekere dag nam ik mijn eigen zontje bij de hand om hem te wijzen op de pracht van de in rose sluiers gehulde bergen bij zonsoudergang. „God is de grootste van alle kunstenaars, nietwaar, mijn jongen? Hij heeft onze wereld zo mooi gemaakt!”

Enkele dagen later beloonde mijn zontje me reeds, toen hij onder het spelen opeens opgewonden uiterp: „Mammie, mammie, de hemelse Vader heeft de bergen helemaal rose geverfd. Hij moet wel de grootste verfkwest van de hele wereld hebben!” Mijn kind begon dus ook al zin voor schoonheid te krijgen.

„Hoe kan ik mijn kind iets over de natuur leren?” vroeg een moeder eens. „Ik weet er zelf maar zo weinig van. Ik kan de ene boom niet van de andere onderscheiden. Vogels zijn mij vreemd, ik weet niet hoe ze heten. De sterren en de maan liggen zo ver buiten mijn bereik. Hoe kan ik mijn kind iets leren dat ik zelf niet weet?”

Iets voelen is voornamer dan iets weten. Waarschijnlijk zullen er op dat „maankijkavondje” maar weinig of geen gasten zijn geweest, die enig begrip hadden van de wetenschappelijke feiten over het melkwegstelsel, maar wel hebben ze zonder uitzondering ontzag en bewondering gevoeld voor die onmetelijke ruimte daarbuiten in het heelal. Toen ik als klein kind de schitterende pracht van het noorderlicht aanschouwde en mij werd verteld dat dit nu de middernachtzon was uit het roemrijke noordelijke vaderland van mijn vroegste voorouders, was deze mededeling voor mij voldoende. Ik voelde bewondering voor de schepping, zonder dat ik behoefde te weten dat dit natuurverschijnsel veroorzaakt kan worden door electrisch geladen stofdeeltjes of electronen, die door de zon worden uitgestoten en op hun vlucht worden weerkaatst door het magnetisch veld van de aarde. Deze kennis verkreeg ik pas veel later, in het voetspoor van de nieuwsgierigheid die in mijn geest was ontwaakt in die nacht waarin ik voor het eerst het noorderlicht had gezien. En nu gebiedt mijn scheppend vermogen mij er iets mee te doen.

De blinde Helen Keller schrijft in haar boek De wereld waargenomen door de drie zintuigen het volgende: „Ik zou alle ouders en leraars eraan willen herinneren dat het in hun vermogen ligt om kinderen vanaf hun vroegste levensjaren te oefenen in het juiste gebruik van hun vijf zintuigen. Kinderen zijn altijd de zekerste hoop voor culturele vernieuwing geweest. Wil men hen de hoogste graad van ontwikkeling doen bereiken, dan moeten ze voortdurend worden aangemoedigd om vreugde en opbouwende belangstelling te putten uit hun gezichtsvermogen, hun gehoor, hun tastreuk- en smaakzin. Evenals

bij alle andere vormen van onderwijs moeten de zintuigen van een kind worden wakker geschud door middel van methodes die aan zijn eigen individualiteit zijn aangepast.

„... Ik heb bemerkt welk een heilzame uitwerking het op een zuigeling heeft als hij zijn oogjes richt op een prettige kleur of een fijn besneden schelp, als hij luistert naar muziek die hem in verrukking brengt, als hij een geliefd gezicht aanraakt of aan een bloem ruikt, waartegen hij lacht. Als een moeder zich evenzeer toelegt op de fijnzinnige kunst om de zintuigelijke vermogens van haar kind met alle terdeheid aan te kweken als zij zich wijd aan de taak om zijn gezondheid in stand te houden, zal haar beloning onberekenbaar groot zijn. De vijf zintuigen van een kind zijn de goede feeën, mits zij worden gekoesterd en met zorg omringd, hem hun onschatbare vorstelijke gunstbewijzen zullen opleveren, zoals het luisterrijke einde van de regenboog en de vervulling van hun schoonste dromen. Zo'n kind zal dan altijd worden bekoord en vertroost door hemel, zee en aarde. Hij zal niet alleen later zijn zintuigen op ordelijke wijze kunnen beheren, maar ook altijd de beste kans maken om in geestelijk opzicht volwassen te worden. Naar mijn vaste overtuiging bestaat er immers een wisselwerking tussen de vermogens van het lichaam en van de geest, en wanneer de vijf zintuigen, of hoeveel men er ook tot zijn beschikking mag hebben, dienen als ingangen tot een innerlijke wereld, zal de betrokkene er zijn of haar grootste genoegen aan beleven en de meeste zelfbeheersing weten op te brengen.”

Kleine, maar toch zo prachtige dingen worden vaak niet eens opgemerkt. Hebt u wel eens zand bekeken door een loep? Dit wordt dan een hoopje rose en kristallen juwelen. Ieder kind dat nog nooit een sneeuwvlok door een vergrootglas heeft gezien, heeft daarmee een rijke esthetische belevenis gemist. Een doodgevoen schelpje dat van het strand wordt opgeraapt vervult mij met verwondering. Hoe ingewikkeld is die tekening die soms op een bloem gelijkt — een volmaakte graving die als het ware door een mensenhand is tot stand gebracht. De veelzijdige bezigheid van een kleine mier is een wonder van creativiteit. Iedere bloem, elk eenvoudig blad of elk diertje dat men door een loep bekijkt onthult een onverwachte schoonheid en gecompliceerde bouw.

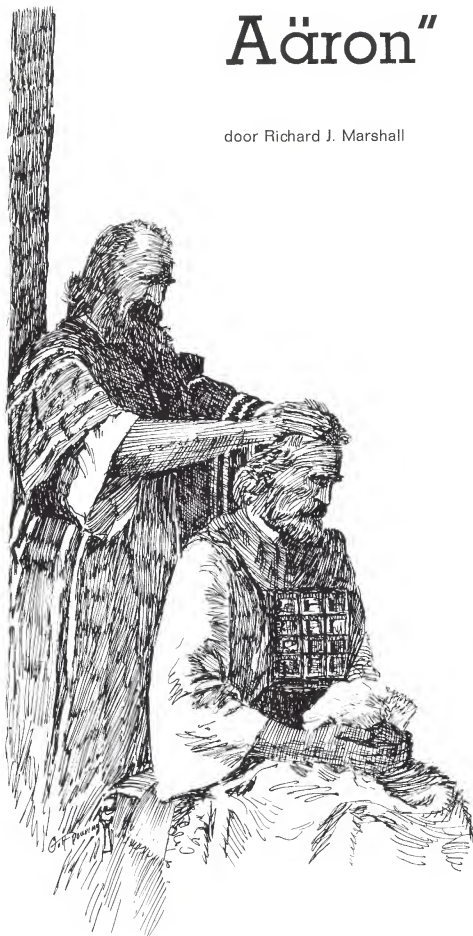
Ook andere zintuigen dan het gezichtsvermogen kunnen ons veel vreugde verschaffen, zoals de geur van vochtige aarde na een plotselinge regenbui in de lente, de geur van warm brood, de kruidige aroma's die uit een keuken kunnen komen als we aan de inmaak zijn, de geur van de zee bij eb en vloed, de mengeling van zoete geuren die opstijgen uit een bloemtuin.

Het gehoor vereist wat meer bewuste cultivering. Maak uw kind eens op een lentemorgen wakker vóór het aanbreken van de dageraad, voordat het rumoer van het verkeer en het geraas van bezige mensen de overhand krijgen. Luister dan eens samen. U zult dan geluiden horen die u nog nooit tevoren hebt gehoord, misschien het ochtendkoor van de vogels — het roodborstje, de merel en de zanglijster. Als u geluk hebt hoort u misschien nog

(wordt vervolgd op blz 170)

Een schilderij, voorstellende „Mozes ordent Aäron“

door Richard J. Marshall

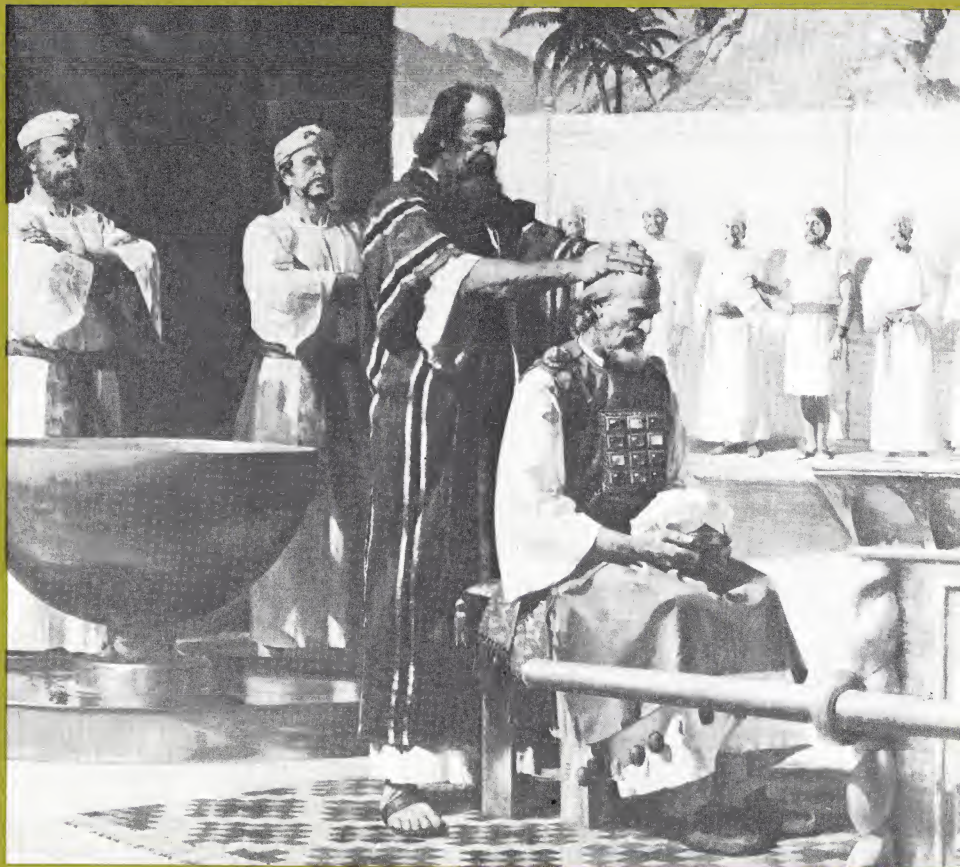

Onlangs is er weer een schilderij in de serie van grote momenten uit de godsdienstige geschiedenis gereedgekomen om te worden tentoongesteld, gereproduceerd en door de gehele Kerk te worden gebruikt. Deze nieuwe illustratie, geschilderd door de Amerikaanse illustrator Harry Anderson, legt voor de bezichtigers weer zo'n verheven ogenblik uit de bijbelse geschiedenis vast en inhoudt de opvatting van de kunstenaar van die heilige gebeurtenis toen Mozes op Gods bevel zijn oudere broeder Aäron de handen oplegde en aan hem de sleutelen overdroeg van het lagere of Levitische priesterschap, dat voortaan de naam van Aäron zou dragen.

Aan het schilderen van dit tafereel zijn zorgvuldige nasporingen in de bijbelse geschiedenis voorafgegaan en het toont deze twee Levitische broeders in de voorhof van de tabernakel op een zovovergoten dag die kenmerkend moet zijn geweest voor die periode van veertig jaren van omzwervingen in de woestijn. Deze voorhof, die de tabernakel omgaf welke Mozes was geboden te bouwen, was van de buitenwereld afgesloten door „behangselen... van fijn getweerd linnen;“ „de lengte ener zijde zal honderd ellen zijn.“ (Ex. 27:9.) Schouder aan schouder aan de buitenkant van de voorhof zien wij mannelijke leden van de stam van Levi afgebeeld, waarvan sommigen de traditionele trompetten van gepolijst metaal dragen.

Mozes had het gebod ontvangen: „Daarna zult gij uw broeder Aäron, en zijn zonen met hem, tot u doen naderen... om Mij het priesterambt te bedienen...“ (Ex. 28:1.) Twee van Aärons vier zonen staan bij de ingang van de tabernakel toe te kijken, terwijl Mozes zich opmaakt om hun vader te zegenen en het gezag op hem te bevestigen.

Hoewel de kleding van Aäron op het schilderstuk er nogal zonderling en fantastisch uitziet, is deze in werkelijkheid nauwgezet zo geschilderd naar de gedetailleerde beschrijvingen, voorkomende in het boek Exodus, waar de Here bepaalde dat Aäron heilige klederen zou moeten dragen, „tot heerlijkheid en tot sieraad... dat hij Mij het priesterambt bediene.“ (Ex. 28:2-3.) Deze openbaringen legden grote nadruk op elk onderdeel van deze kleding, waaronder zich ook een borstlap bevond die was vervaardigd van goud, hemelsblauw, purper en scharlaken linnen en bezet met vier rijen kostbare stenen, waarvan elke steen was gegraveerd met de naam van één der twaalf stammen Israëls. Er waren nog twee andere stenen, waarvan er één op elke schouderband van de efod of het opperkleed was bevestigd, waarop eveneens de namen van de kinderen Israëls voorkwamen — zes namen op elke steen. Deze waren aan de borstlap verbonden door twee ketentjes van zuiver goud. Het lag in de bedoeling des Heren dat al deze dingen gemaakt zouden worden „van het allerkunstelijkste werk“, waarbij een beschrijving werd gegeven van de lengte en breedte der vattingen, evenals van de soorten edelstenen, zoals b. v.: „En de tweede rij van een smaragd, een saffier, en een diamant. En de derde rij een hyacint, agaat en amethyst.“ (Zie Ex. 28; 15, 18—19.) Eveneens in de borstlap, maar niet zichtbaar voor de toeschouwers, bevonden zich de heilige Urim en Thummim, opdat Aäron indachtig zou mo-

gen zijn „het gericht der kinderen Israëls geduriglijk op zijn hart te dragen.“

Ook de overige kledingstukken — de mantel, de gordel, de hoed of mijter met het opschrift „de heiligheid des Heeren“ (Ex. 26:36.) — zijn tot in de kleinste bijzonderheden geschilderd, zelfs tot de gouden schelletjes en granaatappelen toe, waarmee de schitterende, veelkleurige mantel was omzoomd.

Veel bijzonderheden voor de afbeelding van deze heilige gewaden werden bijeenvergaaard door middel van nasporingen in het Hebreeuws Museum te New York, alwaar de oude tradities der Joden zorgvuldig zijn bewaard gebleven.

Het zonlicht sprankelt op het gepolijste koperen wasvat, dat op een koperen voetstuk tussen het altaar en de

deur van de tabernakel staat. De priesters, Aäron, zijn zonen en andere leden van de stam van Levi, wassen hun handen en voeten in dat wasvat, alvorens dienst te doen aan het altaar of het heiligdom van de tabernakel te betreden. Volgens de kenners der Joodse tradities symboliseerde deze plechtigheid de heiligheid die wordt vereist voor het dienen van God in de tabernakel.

Toen Mozes gereed was om het wasvat te laten vervaardigen, werd dit gemaakt uit de geel- en roodkoperen spiegels die door de vrouwen van Israël werden gebruikt en die door hen werden ingeleverd als bijdrage tot de bouw van dit heilige vat. Evenals de kleding van Aäron, werd het ontwerp voor het wasvat ontleend aan de Schriften en gegevens uit het Hebreeuws Museum. Het voetstuk bevatte water voor de voetwassingen, terwijl

het wasvat zelf werd gebruikt om er de handen in te wassen.

De tabernakel bezat twee altaren, nl. het reukaltaar, dat in het heilige stond, vóór de voorhang in de tabernakel en het koperen brandofferaltaar, dat in de voorhof stond. Vervaardigd uit sittimhout en met koper overtrokken, was dit koperen altaar voorzien van ringen en handbomen, die in de Schriften nauwkeurig worden beschreven en aangeduid. In de Joodse traditie is er telkens weer op gewezen dat de plaats van dit buitenste altaar van groot belang was. Het stond vlak bij de drempel van het heiligdom van de tabernakel, waardoor duidelijk te kennen werd gegeven dat „de mens geen toegang tot Jehova heeft dan door offerande”. Deze grote metalen voorwerpen, nl. het wasvat en het brandofferaltaar, evenals de

met veel omslag gebouwde tabernakel en de buitenmuur van het heiligdom, die dag aan dag door de woestijn werden gedragen, alleen om telkens weer opgezet en afgebroken te worden, zijn machtige zichtbare bewijsstukken van het ontluikende geloof dat Israël bezielde en de strenge discipline waaraan het was onderworpen onder het vastberaden gezag van Mozes.

Wij hopen dat dit schilderstuk een passend hulpmiddel zal zijn voor het onderricht aan onze jeugd en ter versterking van de overtuiging dergenen die de betekenis van deze geschiedenis kennen, alsmede ter opening van geest en hart van allen die het zien en meer te weten willen komen van Gods priesterschap en Zijn Koninkrijk. ○

(vervolg van blz 151)

hannes deed open en zag een vreemde vrouw staan.

Hij zeide tot haar: „Wie zoekt gij?”

De vrouw antwoordde: „De moeder van Degeen Die gekruisigd werd.”

Johannes zeide: „Zij is binnen, maar zij mag nu niet gestoord worden.”

De vrouw zeide: „Het moet”, en Johannes opzich duwend liep zij op de verlichte deuropening toe waarachter de wenende vrouwen waren. Zij stond een ogenblik stil om haar ogen aan het licht te doen gewennen. Daarna, toen zij de vrouw had herkend die zij zocht, liep zij op Maria toe en zeide tot haar: „Ik breng u mededogen.”

Maria antwoordde: „O vrouw, wie gij ook zijt, ik betuig u mijn dankbaarheid.”

Toen zeide de andere vrouw: „O gij gelukkig!”

Maria, de moeder van Jezus, getroffen door het vreemde van deze woorden, sloeg haar betraande ogen op en keek het gelaat van de vreemdelinge scherp aan. Wat zij zag deed haar de eigen bittere smart vergeten. „Mijn zuster”, zei zij, „ik kan u beter mededogen schenken. Uw verlies en uw smart moeten wel zeer groot zijn. Wilt gij mij die zeggen? Wilt gij mij zeggen wie gij zijt?”

„Mijn naam is Judith”, antwoordde de vrouw. „Ik kom uit Kerieth in Judea.”

Maria zeide: „Mijn vriendin, kunt gij mij niets vertellen van uw smart? Misschien kan ik u helpen. Ik wil gaarne delen in uw leed.”

„Mijn leed”, zeide Judith, „is te groot om door u ooit te worden geweten.” Zij bracht de hand naar het voorhoofd en streek een grijze lok op zij. Dan, als om het heftige kloppen te onderdrukken, bracht zij de hand naar de keel en zeide met schrille fluisterstem: „Ik ben de moeder van Judas Iscariot.”

Ik besluit met het eerbiedige noemen van nog een andere grote vrouw: Onze eigen moeder. Moge God ons helpen haar waardig te zijn.

Een moeder tegen wie je kunt opzien

door Florence B. Pinnock

„Mijn moeder bakt de lekkerste koekjes van de hele wereld,” pochtte een klein jongetje. „Mijn moeder kan ijsco's maken, en lolly's waar je de hele dag op kunt zuigen,” zo stemde een vierjarige dreumes met hem in. Om hiervoor niet te hoeven onderdoen, riep een ander stemmetje uit: „Maar mijn moeder kan alles. Ze kan nog lachen als ze boos is.” Ja, in de ogen van hun kinderen zijn moeders wel drie meter lang en meestal verdienen ze het ook wel dat er zo hoog tegen hen wordt opgekeken.

Een moeder is immers o. a.:

een nachtkus,
een hoopvol morgenrood,
een regenboog op een sombere dag,
een bemoedigend hoofdknikje,
een goedkeurend schouderklompje,
een knie om naast te knielen,
een eerlijk antwoord,
een stemmetje van binnen,
een boordevolle koekjestrommel,
een open deur naar een fijne nieuwe dag, en
nog een miljoen andere dingen — ja, ze is inderdaad
heus wel drie meter lang, met andere woorden „een moeder van formaat”.

Een kleuter van drie turven hoog moet met zijn hoofdje achterover naar zijn moeder opkijken om haar in het gezicht te kunnen zien. De blik van een tiener ligt doorgaans wel op dezelfde hoogte als die van zijn moeder, maar als zo'n jongen een lengte begint te krijgen van tegen de 2 meter, ook dan moet hij nog kunnen opkijken tegen zijn moedertje dat misschien maar 1,60 meter lang is. Daar zal ze dan echter wel heel wat voor moeten doen. Hoe wordt zo'n klein, tener vrouwtje „een moeder van formaat”?

Als een moeder haar kindje voor het eerst aan haar hart drukt, dan begint ze deze liefde en eerbied al te verdienen. Daarna moet ze dag in, dag uit, jaar op jaar voortdurend en met de volle inzet van heel haar wezen haar kinderen blijven verzorgen, dienen en liefhebben en altijd de beste verwachtingen van hen blijven koesteren. Een moeder mag het nooit opgeven. Het scheelt een stuk als ze heerlijke koekjes, ijsjes en lolly's kan maken, maar het zal nog het meest bijdragen tot het verdienen van de bewondering van haar kinderen als ze nog een glimlach op haar gezicht kan hebben als de dingen niet geheel naar wens verlopen, als ze dagelijks de zonzij weet te houden en haar optimisme kan bewaren; als ze leiding kan geven zonder te zaniken; als ze een kind kan aanmoedigen zonder het over het paard te tillen; als ze het kan opbeuren zonder het ooit neer te halen en als ze iedere moeilijkheid zonder klagen het hoofd weet te bieden.

Er zijn voor een moeder nog andere dagelijkse dingen te doen om „een moeder van formaat” te zijn. De gezinswoning dient zowel aan de kinderen als aan de ouders toe te behoren. De deuren dienen wijd open te staan voor hun vrienden en vriendinnen en men moet de stem van moeder vaak dingen kunnen horen zeggen als: „Natuurlijk, breng je vriendjes en vriendinnetjes na het dansen maar mee naar huis. Ik zal voor jullie wat beslag klaar zetten om wafels te bakken en warme chocolademelk.” Het is zo gemakkelijk voor een moeder om tegen een zoon of dochter te zeggen: „Breng je kennisjes maar mee uit de kerk, dan gaan we thuis lekker ijs eten.”

Zo moet een moeder er voortdurend naar streven het respect en de liefde van haar kinderen waardig te zijn. Als deze positieve gewoonten worden gevormd, zal elke dag een feest zijn en ieder kind van blijdschap doen zinnen

(wordt vervolgd op blz 175)

Een christen „nummer één”

door George Durrant

Te zamen met andere wereldschokkende gebeurtenissen heeft de tweede wereldoorlog er zijdelings toe bijgedragen dat in Korea een deur werd geopend waardoor het christendom er ingang heeft kunnen vinden. In de periode na de Koreaanse oorlog ben ik een tijdlang daar geweest als lid van de strijdmacht der Verenigde Naties.

Kort na mijn aankomst in dat land bemerkte ik dat daar mensen waren die in beroering waren gebracht over Christus en Zijn leer, maar tegelijkertijd werden de Koreanen in verwarring gebracht, omdat het goede dat zij over het christendom hadden gelezen en gehoord zo geheel verschillend was van het twijfelachtige gedrag dat zij waarnamen bij soldaten, van wie zij veronderstelden dat het christenen waren.

Dagelijks kwam er Koreaans burgerpersoneel in ons kamp om de minderwaardige taken te verrichten waar wij

zelf volstrekt niet op gesteld waren, zoals werkzaamheden in de keuken e. d. Zij op hun beurt werden hiervoor betaald en dus waren beide partijen blij met deze regeling. Op hun gang door ons kamp maakten zij evenals wij gebruik van de zandpaadjes, die tussen het onkruid en de overige begroeiing door liepen. Wanneer soldaten en Koreanen elkaar op die paadjes tegenkwamen, sprongen de Koreanen opzij tussen het onkruid totdat de soldaten waren voorbijgegaan.

Nadat ik deze toestand een poosje had gadegeslagen, kwam het me voor dat dit niet was zoals het wezen moest. Dit was immers hun land en als er iemand opzij moest gaan op die paadjes, dan waren wij dat toch zeker? Ik maakte er dan ook een gewoonte van om zelf opzij te gaan en de Koreanen die op mijn pad kwamen te laten passeren. Hierover schenen zij verbaasd, maar tevens verheugd te zijn. Weldra leerde ik velen van hen met name kennen en als ze dan voorbij kwamen begroette ik hen bij hun naam.

Er gingen enige maanden voorbij en ik leerde enkele methodes kennen die door de militairen waren ontworpen om zich met de Koreanen te kunnen verstaan. Eén vrij zonderling systeem bestond hieruit dat men een manier had gevonden om te beschrijven of iets goed of slecht was door iets dat heel goed was „nummer één” te noemen en iets heel slechts aan te duiden als „nummer tien”. Als wij bijvoorbeeld met een Koreaan aan het praten waren over die goede jeep van ons, dan zeiden we: „Dit is een jeep nummer één.” Als het echter een wrak was zeiden we daarentegen: „Dit is een jeep nummer tien.”

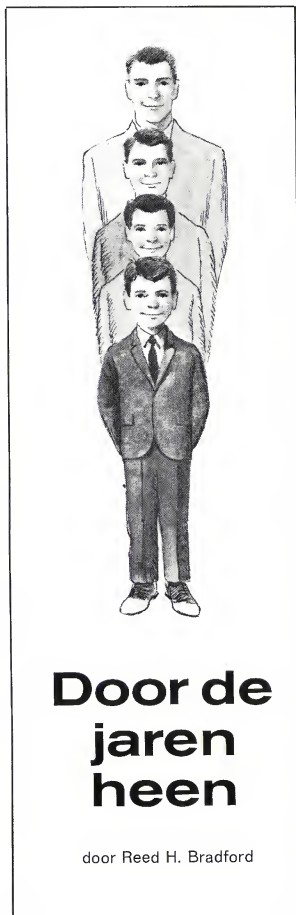
Het was in ons kamp de regel dat als een militair de rang van korporaal had of nog hoger in rang was, hij dan in de eetzaal aan een tafeltje mocht gaan zitten, waar zijn maaltijd hem dan door een Koreaanse bediende werd geserveerd. Allen die van lagere rang waren moesten in de rij staan om hun eigen eten te gaan halen.

Op zekere dag kwam ik de eetzaal binnen, bemerkte dat er een lange rij stond en ging in afwachting van het moment waarop de rij wat korter zou worden, alvast aan een tafeltje zitten, waar vijf van mijn vrienden reeds zaten te eten. Terwijl ik met de anderen aan dat tafeltje zat te praten, voelde ik hoe iemand aan mijn elleboog trok. Ik keek op en daar stond één van de Koreaanse bedienden naast mij met een dienblad met eten. Ik begreep dat hij op het punt stond dat blad voor mij neer te zetten en dus wees ik op de streep op mijn arm en zei: „U mag mij niet bedienen. Ik ben maar gewoon soldaat!”

Met een vochtige blik keek hij op mij neer en zei rustig: „Ik bedien u. U een christen nummer één!”

Ik weet wel waarom die Koreaanse bediende mij zo beoordeelde. Het was om de kleine dingen die ik had gedaan. Het zijn juist die kleine dingen waardoor men een „christen nummer één” wordt, en al die kleine dingen met elkaar vormen samen iets groots, dat men „een leven” noemt. ○

ZONDAGSSCHOOL

„En Jezus nam toe in wijsheid, en in grootte, en in genade bij God en de mensen.“ (Lukas 2:52.)

„En Hij ontving aanvankelijk niet de volheid, maar ging van genade tot genade voort, totdat Hij een volheid had ontvangen.“ (L. & V. 93:13.)

Het schijnt voor velen van ons wel kenmerkend te zijn dat wij van andere mensen altijd verwachten dat ze als volwassenen zullen handelen. Wanneer ze dan niet aan onze verwachtingen beantwoorden, worden we vaak geprikkeld. Dikwijls openbaart deze geprikkeldheid zich in onbeheerste boosheid. Zo doen b. v. ouders hun kinderen wel eens pijn, zowel in lichamelijk als in zielkundig opzicht. In vele gevallen zijn zulke ouders niet in de eerste plaats op het welzijn van het kind bedacht. Ze trachten dan alleen zichzelf te ontdoen van het ongeduld en de teleurstelling die zij ondervinden doordat ze te maken krijgen met een nog niet tot mens gerijpt persoon.

Als deze ouders eens bewust over zo'n situatie zouden nadenken, zouden ze inzien dat er tijd voor nodig is om volwassen te worden. Lichamelijk is iemand pas ergens tussen de leeftijd van 20 en 25 jaar volwassen. Wij kunnen nu eenmaal niet tegen een vijfjarig kind zeggen: „Kom, ik wil dat je nu eens volwassen wordt“ en hem dan plotseling van gedaante doen veranderen, zodat hij opeens groot is. Precies zo is het met andere soorten volwassenheid gesteld, zoals verstandelijke, emotionele, maatschappelijke en geestelijke rijpheid. Op al deze gebieden moet de betrokkene zelf eerst een ontwikkelingsproces doormaken. Laat ons nu de volgende gevallen van opmerkelijke groei eens in ogenschouw nemen:

1. Het lelijke eendje

Hans Christian Andersen heeft eens een verhaaltje geschreven over een eend die op haar eieren zat te broeden. Na verscheidene dagen barstten de eieren stuk voor stuk open, d. w. z. op één na allemaal. Dat ene ei had er meer tijd voor nodig. Eindelijk brak ook dat grote ei open en het jong tuimelde eruit, maar och „wat was hij groot en lelijk!“

„Wat ziet dat jonge eendje eruit! Daar kunnen we toch onmogelijk mee opschieten,“ — en meteen vloog er een andere eend bovenop hem en beet hem in zijn nek. „Och, dat arme eendje. . .“ Hij werd gepikt, geduwd en geplaagd, zowel door de eenden als door de kippen.

„Zo was het die eerste dag al en daarna werd het steeds van kwaad tot erger. Ze zaten allemaal dat arme eendje achterna en zo werd hij van de een naar de ander gejaagd; zelfs zijn eigen broertjes en zusjes behandelden hem slecht en telkens zeiden ze weer: „Kreeg de kat je maar te pakken, jij bespottelijke grote knul!“ Ook zijn eigen moeder verwenste hem mijlver. De eenden beten hem, de kippen pikten hem, en de meid die de hoenders moest voeren schopte naar hem met haar voet.“

„Daarna liep hij hard weg en fladderde over de heg,

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · MEI 1969

Een verrassing voor moeder Eekhoorn

door Dorothy Mansur

De kleine Sammie Eekhoorn stond bij zijn huisje in de groene weide. Hij keek toe hoe zijn moeder haastig wegsnelde om iets te gaan opzoeken voor hun avondeten.

Opeens begon het staartje van Sammie opgewonden te bewegen. „Wat leuk zou het zijn,” zei hij bij zichzelf, „als ik eens een verrassing voor moeder zou hebben als ze straks thuis komt. Ik zal er wel een zien te vinden.”

Weg snelde hij, de bossen in. Daar kwam hij zijn vriendje Grijs Konijn tegen. „Zeg eens, Konijn,” zei hij, „weet jij misschien waar ik een verrassing voor moeder kan vinden?”

Grijs Konijn wiebelde nadenkend met zijn pluizige staartje heen en weer. „Nu,” vroeg hij, „wat is dat, een verrassing? Is het rood? Is het geel? Is het net zo wit als sneeuw? Ik zou het je heus niet kunnen zeggen Sam-

mie, ik weet het niet." En weg hup-
pelde hij.

Voordat Sammie er ook weer van-

door kon gaan, zag hij een krekel op
de grond rondspringen. Verder zag
hij een zwarte kraai op een boomtak

zitten, die keek alsof hij juist van plan was zich bovenop die krekkel te storten. Sammie Eekhoorn riep: „Wacht eens even, Krekkel! Wacht eens even, Kraai! Vertel me eens, weten jullie ook waar ik een verrassing voor moeder zou kunnen vinden?”

De krekkel en de kraai antwoordden allebei: „Welnee!”

Sammie Eekhoorn liep dus maar weer vlug door. Na een poosje kwam hij aan een ruisend, snelstromend beekje. Daar bij die beek stond zijn vriendje Ricky Wasbeer een vis voor zijn middagmaal te wassen. „Ricky,” vroeg Sammie Eekhoorn, „weet jij misschien waar ik een verrassing voor moeder kan vinden?”

„Ik weet eigenlijk niet precies wat een verrassing is,” gaf Ricky aarzelend ten antwoord. „Is het net zo groot als een olifant? Of zo klein als een dwergghinde? Is het zo hoog als een berg, of juist heel laag?”

„Och, hoe zou ik dat nu kunnen weten?” zei Sammie Eekhoorn en hij ging maar weer vlug verder.

Heel die zonnige dag trok hij al dieper en dieper de bossen in. Aan iedereen die hij ontmoette vroeg hij waar hij een verrassing voor zijn moeder zou kunnen vinden, en toen niemand hem dat zeggen kon, werd hij bedroefd.

Ten slotte zei hij bij zichzelf: „Ik heb het aan een krekkel gevraagd. Ik heb het aan een kraai gevraagd. Ik heb het aan vele anderen gevraagd, maar ze hebben allemaal „nee” gezegd.

Nu begon Sammie moe te worden en hij ging dus wat onder een boom liggen uitrusten. Weldra viel hij in slaap.

Toen hij weer wakker werd, zag

hij hoe de zon juist achter de boomkruinen onderging. „Die neemt het daglicht met zich mee,” zei Sammie bij zichzelf. „Ik moest nu maar liever eens naar huis gaan.”

Hij krabbelde overeind en sloeg rechtsaf. Toen rende hij weer naar links. Beide wegen kwamen hem vreemd voor. „Nu weet ik warempel de weg naar huis niet meer te vinden!” zei Sammie bij zichzelf. „Ik ben verdwaald!”

Daar zag Sammie een nietig lichtje, dat flonkerend tussen de bomen voortdanste. „Glimworm!” riep hij. „Vriendje Glimworm! Weet jij misschien de weg uit de bossen naar de weide?”

„Natuurlijk wel,” zei de glimworm vrolijk. „Volg mij maar.”

Sammie Eekhoorn volgde Glimworm dus het hele eind, de bossen door, tot ze aan de weide waren gekomen. Daar nam Glimworm afscheid van hem en Sammie liep ijlings naar huis.

Daar zat moeder Eekhoorn al op hem te wachten. „Zo, ben je daar eindelijk, Sammie?” zei ze. „Waar heb je toch al die tijd gezeten?”

„Ik ben helemaal de bossen door geweest,” deelde Sammie haar mee, „op zoek naar een verrassing voor u, maar ik heb er geen kunnen vinden,” zei hij verdrietig.

„Nou en of!” verzekerde moeder Eekhoorn hem. „Ik dacht dat je verdwaald was en wilde je juist gaan zoeken, maar nu ben je er immers al! Weet je, Sammie, jij bent zelf de mooiste verrassing die ik ooit zou kunnen krijgen.”

Sammie Eekhoorn was te moe om nog een rondedansje van blijdschap te gaan maken, maar wat was hij nu een gelukkig eekhoortje! ○

Koning Midas heeft goud in zijn vingertoppen

door Nathaniel Hawthorne

Er was eens een koning die heel rijk was en die Midas heette. Hij bezat meer goud dan wie ook ter wereld, maar desondanks meende hij toch, dat het niet genoeg was. Nooit was hij gelukkiger dan wanneer hij nog meer goud kon bemachtigen om aan zijn schatten toe te voegen. Hij bewaarde al dat goud onder zijn paleis, waar het in grote gewelven lag opgeslagen en dagelijks besteedde hij vele uren aan het natellen van zijn goudstukken.

Nu had koning Midas een dochtertje, dat Marygold heette. Hij had haar innig lief en zei altijd: „Zij moet eenmaal de rijkste prinses van heel de wereld worden!“

De kleine Marygold gaf echter niet om goud. Zij hield veel meer van haar tuin, haar bloemen en de gouden zonnenschijn dan van alle rijkdommen van haar vader.

Op zekere dag bevond koning Midas zich weer beneden in zijn schatkamer. Hij had de zware deuren op slot gedaan en zijn grote kisten met goud geopend. Hij stapelde de goudstukken op de tafel op en betastte ze alsof hij van de aanraking daarvan genoot. Hij liet ze door zijn vingers glijden en glimlachte voldaan bij het horen van de klank ervan, alsof dit liefelijke muziek was. Plotseling viel er een schaduw over zijn stapel goud. Opkijkend, zag hij een in een blin-

kend wit gewaad gehulde vreemdeling staan, die met een glimlach op hem neerblikte. Verrast sprong koning Midas op. Hij wist toch zeker dat hij niet had nagelaten de deur op slot te doen! Zijn schat was nu niet veilig meer! Maar die vreemdeling bleef aldoor glimlachend naar hem kijken.

„U hebt veel goud, koning Midas,“ zei hij.

„Jawel,“ zei de koning, „maar denkt u zich eens in hoe weinig dit nog maar is in verhouding tot al het goud dat er op de wereld is!“

„Hoe nu? Bent u niet tevreden?“ vroeg de vreemdeling.

„Tevreden?“ zei de koning, „natuurlijk ben ik dat niet. Vaak lig ik de hele nacht wakker om nieuwe methodes uit te denken om aan nog meer goud te komen; ik zou wel willen dat alles wat ik aanraak in goud zou veranderen.“

„Zoudt u dat werkelijk zo graag willen, koning Midas?“

„Natuurlijk wil ik dat, niets zou me zo gelukkig maken.“

„Dan krijgt u ook wat u verlangt. Morgenochtend, als de eerste zonnenstralen door uw venster naar binnen vallen, zult u goud in uw vingertoppen hebben en al wat u aanraakt zal in goud veranderen.“

De vreemdeling verdween zodra hij was uitgesproken. Koning Midas wreef zich de ogen uit. „Ik moet het wel gedroomd hebben,“ zei hij, „maar wat zou ik gelukkig kunnen worden als het eens werkelijk waar was!“

De volgende morgen ontwaakte koning Midas toen het eerste flauwe daglicht zijn kamer binnenkwam. Hij strekte zijn hand uit en raakte de dekens aan. Er gebeurde niets. „Ik wist wel, dat het te mooi was om waar te zijn,“ verzuchtte hij. Op datzelfde ogenblik vielen de eerste stralen van de zon door het venster naar binnen. De dekens waarop koning Midas' hand rustte werden van zuiver goud. „'t Is waar, 't is toch waar!“ juichte hij opgetogen.

Hij sprong het bed uit en snelde de kamer rond, terwijl hij alles aanraakte. Zijn kamerjas, zijn pantoffels, de meubelstukken, alles werd van

louter goud. Hij keek uit het raam en zag de tuin van Marygold liggen. „Ik zal haar een heerlijke verrassing bereiden,” zei hij. Hij ging de tuin in, waarna hij al Marygold's bloemen één voor één aanraakte en ze in goud veranderde. „Wat zal ze daar blij mee zijn,” dacht hij.

Toen ging hij naar zijn eigen kamer terug om zijn ontbijt te nuttigen. Hij pakte zijn boek op, waarin hij de vorige avond had zitten lezen, maar op hetzelfde ogenblik dat hij het aanraakte, werd het van massief goud. „Nu kan ik het niet meer lezen,” zei hij, „maar natuurlijk is het veel beter om een boek van goud te hebben.”

Juist op dat moment kwam er een dienaar de deur in met het ontbijt van de koning. „Wat ziet dat er lekker uit,” zei hij. „Eerst neem ik die rijpe rode perzik maar.”

Hij nam de perzik in zijn hand, maar nog voordat hij ervan had kunnen proeven, veranderde deze in een klompje goud. Koning Midas legde hem terug op het bord. „'t Is wel heel mooi, maar daar kan ik niet van eten!” zei hij. Nu pakte hij een broodje van het bord, maar ook dat werd van goud. Hij nam toen een glas water in zijn hand en het veranderde in goud. „Wat moet ik nu toch doen?” riep hij uit. „Ik heb honger en dorst, maar ik kan toch geen goud eten of drinken!”

Op dat ogenblik ging de deur open en de kleine Marygold kwam binnen. Ze schreide bittere tranen en ze hield één van haar rozen in haar hand.

„Wat scheelt eraan, mijn kleine meisje?” vroeg de koning.

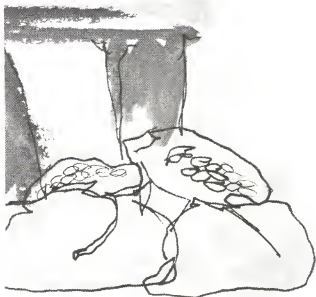
„Ach, vader! Kijk toch eens wat er met al mijn rozen is gebeurd! Nu zijn het stijve, lelijke dingen geworden!”

„Och kom, dat zijn toch gouden rozen, mijn kind. Vind je ze nu niet veel mooier dan ze eerst waren?”

„Ach nee”, snikte zij, „ze ruiken nu niet lekker zoet meer. Ze zullen nu nooit meer groeien. Ik houd alleen van rozen die levend zijn.”

„Och kom, wat doet het er toe,” zei de koning, „eet je ontbijt nu maar op.”

Marygold bemerkte echter dat haar vader niets at en dat hij erg verdrietig keek. „Wat is er toch aan de hand, vadersjef?” vroeg ze, terwijl ze op hem toesnelde. Ze sloeg haar armen om hem heen, en hij kuste haar, maar plotseling schreeuwde hij het uit van schrik en doodsangst. Bij zijn aanraking was haar lieve gezichtje in glinsterend goud veranderd; haar ogen konden niet meer zien; haar lippen konden zijn kus niet meer

beantwoorden en haar armpjes konden hem niet meer omhelzen. Ze was niet langer een liefhebbend, lachend klein meisje. Ze was in een gouden standbeeldje veranderd!

Koning Midas boog zijn hoofd en krampachtige snikken deden zijn lichaam schokken.

„Zijt gij thans gelukkig, koning Midas?“ hoorde hij een stem vragen. Toen hij opkeek, zag hij de vreemdeling weer naast hem staan.

„Gelukkig! Hoe kunt u dat vragen? Ik ben de ellendigste mens die in leven is!“ zei de koning.

„Nu hebt u immers goud in uw vingertoppen,“ zei de vreemdeling. „En al wat u aanraakt verandert in goud. Is u dat dan niet genoeg?“

Koning Midas keek niet op en gaf geen antwoord.

„Wat zoudt u liever hebben, voedsel om te eten en een beker koud water om te drinken, of al deze goudklompjes?“ vroeg de vreemdeling verder.

Koning Midas was niet in staat een woord uit te brengen.

„En wat zoudt u liever hebben, o koning — dat gouden standbeeldje daar, of een klein meisje, dat hard kan lopen, dat kan lachen en u lief kan hebben?“

„Och, geef mij mijn kleine Marygold toch terug, en ik zal afstand doen van al het goud dat ik bezit!“ zei de koning. „Ik heb nu immers alles verloren wat de moeite van het bezitten waard was.“

„U bent nu wijzer geworden dan voorheen, koning Midas,“ vervolgde de vreemdeling. „Ga heen, dompel u onder in de rivier die langs uw tuin stroomt, neem dan wat water daaruit en besprenkel daarmee al wat u maar wilt om het weer in zijn oorspronkelijke staat te veranderen.“ Toen hij dit gezegd had, verdween de vreemdeling weer.

Koning Midas sprong overeind en snelde naar de rivier. Hij sprong erin, dompelde zich onder en schepte er toen een kruik vol water uit, waarmee hij naar het paleis terug snelde. Hij sprenkelde het water over Marygold heen en de kleur keerde in haar wangen terug. Ze deed haar blauwe ogen weer open. „Maar vader!“ vroeg ze verbaasd, „wat is er toch gebeurd?“

Met een kreet van blijdschap sloot koning Midas haar in zijn armen.

Na deze gebeurtenissen heeft koning Midas nooit meer iets om goud gegeven, behalve dan om het goud van de zonneshijn en van de haarlokken van zijn kleine Marygold.

en de kleine vogeltjes in het struikgewas werden verschrikt en vlogen de lucht in.

„Dat komt omdat ik zo lelijk ben,“ dacht het eendje en sloot zijn ogen — maar toch gelukte het hem weg te komen. Eindelijk kwam hij uit in het grote moeras, waar de wilde eenden woonden en daar bleef hij de hele nacht liggen, doodmoe en volkomen ontmoedigd.“

Maar ook de wilde eenden wilden hem niet ten volle als een hunner beschouwen. Een hond ging voor hem op de loop. Een geschrokken kip zei tegen hem dat hij maar een stom dier was.

Tenslotte besloot hij alleen de wijde wereld in te trekken. Hier deed hij vele verdrietige ervaringen op. De winter viel in en het was koud. Het was een naargeestige winter, maar eindelijk brak toch de lente weer aan.

Op een goede dag beproefde hij in een opwelling zijn vleugels. „Bijna voordat hij er erg in had, bevond hij zich in een grote tuin... Wat was het hier heerlijk in al de frisheid van de lente! En ginds, recht vooruit, kwamen er drie prachtige witte zwanen uit het kreupelhout... Het jonge eendje herkende die prachtige schepseltjes en een vreemd, weemoedig gevoel overviel hem. „Ik zal naar ze toe vliegen, naar die vorstelijke vogels daarginds.“ Hij dacht dat ze hem misschien wel zouden doden, maar hij zei tot zichzelf: „Ik laat me liever door hen doodmaken dan door de eenden te worden gebeten, door de kippen te worden gepikt en te worden getrapt door de meid die voor de hoenders zorgt, en 's winters ontbering te lijden.“ Hij vloog hen tegemoet en toen ze hem zagen, kwamen ze op hem toe. Hij beefde van angst en boog zijn kop naar het water toe.“

„Maar wat zag hij daar in die heldere stroom? Het was zijn eigen spiegelbeeld dat hij daar vóór zich zag, maar hij was niet langer een lompe, grauwe vogel, lelijk en onaantrekkelijk — neen, hij was zelf een zwaan!... Nu voelde hij zich bepaald blij dat hij zoveel tegenspoed en gebrek had doorstaan; daardoor kon hij des te meer waardering hebben voor al het geluk en de schoonheid die hem hier te wachten stonden. En de drie grote zwanen zwommen aldoor om hem heen en streelden hem met hun snavels.“

2. Alma's geestelijke rijpheid

„Nu werden de zoons van Mosiah onder de ongelovigen gerekend; en eveneens werd één der zoons van Alma onder hen gerekend, die naar zijn vader Alma heette; ondanks dat werd hij een zeer goddeloos en afgodisch man. En hij was een breedsprakig man, en gebruikte veel vleitaal, als hij tot het volk sprak; zodoende bracht hij velen van het volk er toe, naar zijn ongerechtigheid te handelen.“

„En hij werd een grote hinderpaal voor de vooruitgang van de kerk van God, daar hij de harten van het volk inpalmde, veel onenigheid onder het volk veroorzaakte en voor de vijand van God de weg opende om zijn macht over hen uit te oefenen.“ (Mos. 27:8—9.)

Toen greep er in Alma's leven echter een verandering plaats. Een engel verscheen hem en zeide: „Al wilt jezelf worden verdeeld, tracht dan toch niet langer de kerk van God te gronde te richten.“ (Alma 36:9.)

Tengevolge van deze ervaring verkreeg hij een nieuw inzicht. Toen schreef hij:

„... ik werd door eeuwige wroeging gefolterd, want mijn ziel werd om al mijn zonden ten hevigste gekweld en gemarteld. Ja, ik herinnerde mij al mijn zonden en ongerechtigheden, waarvoor ik met de pijnen der hel werd gefolterd; ja, ik zag in, dat ik mij tegen mijn God had verzet en Zijn heilige geboden niet had gehouden... Ach, dacht ik, dat ik kon worden verbannen, en dat zowel geest als lichaam niet meer bestonden, zodat ik niet in de tegenwoordigheid van mijn God behoefde te staan om voor mijn daden te worden geoordeeld.“ (Alma 36:12, 13, 15.)

Alma sloot nu echter een persoonlijk verbond met de Here en hij veranderde van gedrag.

„En o, hoe groot was mijn vreugde en welk een wondervol licht zag ik; ja, mijn ziel was vervuld van vreugde, juist zo buitengewoon groot als mijn smart was geweest... en van die tijd af tot nu toe heb ik zonder ophouden genardie, opdat ik zielen tot bekering mocht brengen; opdat ik hen er toe mocht brengen de overheerlijke vreugde te smaken, die ik heb gemaakt, opdat ook zij uit God mochten worden geboren en met de Heilige Geest vervuld... en zie nu... de Here geeft mij buitengewoon grote vreugde in de vrucht van mijn arbeid.“ (Alma 36:20, 24, 25.)

3. De verandering in het leven van Bill Sands

„Als zoon van een in de politiek vooraanstaande, doch aan alcohol verslaafde vader en een sadistische, mondaine moeder, had Bill Sands een hopeloos ongelukkige jeugd. Daar hij als tiener door anderen werd uitgestoten en in opstand kwam, verviel hij tot misdaad en eindigde als gedetineerde in de strafgevangenis van San Quentin. Daar ontmoette hij de beide mannen die een ommekeer in zijn leven hebben teweeggebracht, nl. de beroemde reclasseringsambtenaar Warden Clinton T. Duffy... en zijn celgenoot Caryl Chessman.“

„Thans is Sand een bekend voorvechter ter voorkoming van misdaad en voor het eerherstel en de reclassering van aspirant- en ex-veroordeelden. Zijn levensgeschiedenis is één der meest inspirerende in de annalen der biografieën.“ *

In groot verband

In onze omgang met andere mensen moeten wij bedenken dat wij hen „in groot verband“ moeten zien. Wij moeten in hen de goddelijke krachten kunnen zien welke sluimeren in hun ziel. Met dit „groot verband“ voor ogen, kunnen onze betrekkingen met anderen zinvol en nuttig zijn. De navolgende punten kunnen ons wellicht behulpzaam zijn bij het tot stand brengen van dergelijke verhoudingen:

1. Kruip in de huid van iemand anders. Dit wil zeggen dat men tracht de situatie te bezien vanaf het standpunt van de ander of zich in zijn omstandigheden probeert te verplaatsen. Onze jongste zoon heet Randy. Hij is zeven. Vaak zeg ik tot mezelf: „Reed, hoe zag de wereld er in jouw ogen uit toen je zeven was?“ Hierdoor kan ik Randy beter begrijpen.

2. Vermijd de gevoelige zone. Wanneer wij in de omgang met anderen de „gevoelige zone“ overschrijden, of m.a.w. als wij de gevoelens van iemand anders ten onrechte kwetsen, dan wordt het voor ons veel moeilijker om vat op de betrokkene te krijgen en hem te kunnen

helpen. Als wij daarentegen trachten onze betrekkingen met anderen voortdurend te versterken door een fingevoelige bezorgdheid voor hen aan de dag te leggen, dan scheppen wij daarmee een heel wat vruchtbaarder klimaat, waardoor zowel de gever als de ontvanger in staat wordt gesteld om enige groei van betekenis door te maken.

3. Heb geduld met anderen. Dit wil niet zeggen dat wij werkeloos moeten toezien en zonder meer afwachten of er zich in het hart van de ander enige groei zal voordoen. Veeleer hebben wij een „creatief geduld“ nodig, waardoor wij ernaar kunnen streven iemand anders te helpen de betekenis van godsdienstige beginselen in zijn binnenste te verwerken en zich eigen te maken, zoals de belangrijke plaats die de Here in zijn leven inneemt, de kracht van wedergeboorte en de vreugde die is verbonden aan verstandelijke, emotionele, maatschappelijke en geestelijke groei.

* Uit het voorwoord dat door de San Francisco Chronicle werd geschreven bij *My shadow ran fast* door Bill Sands; Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, N. J., 1968. Overgenomen met toestemming van de auteur. ○

Gezamenlijke opzeggingen voor juni 1969

De navolgende teksten dienen in mei door de leerlingen van de leergangen 16 en 18 uit het hoofd geleerd te worden en door de respectieve klassen gezamenlijk opgezegd te worden in de zondagsschooldienst van 1 juni 1969.

Leergang 16:

(Hier profeteert Jesaja dat de mensen de Heer in uiterlijke vorm en met de lippen blijven dienen, en niet in de geest, totdat onze Vader opnieuw de waarheid op de aarde zal herstellen.)

„Daarom, ziet, ik zal voorts wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk; want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan, en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen.“

— Jesaja 29:14.

Leergang 18:

(Met deze tekst worden we herinnerd aan onze beperkte kennis van en visie op Gods wereld. In dit leven zullen we niet tot de volheid van die kennis geraken, maar ten dele geopenbaarde plannen Gods moeten we in geloof aanvaarden.)

„Want Mijn gedachten zijn niet ulieder gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de Heere.

„Want gelijk de hemelen hoger zijn dan de aarde, alzo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen, en Mijn gedachten dan ulieder gedachten.“

— Jesaja 55:8,9.

Avondmaalsopzeggingen voor mei

Senior-zondagsschool

„Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij.“

Johannes 14:6.

Junior-zondagsschool

„En God schiep den mens naar Zijn beeld.“

Genesis 1:27.

Simple

Darwin K. Wolford

p

Voor **JEUGD** van de
de Kerk

MOEDERS

hebben zo
hun
eigen plaats

Jongens en moeders passen bij elkaar als brood en boter — zo is het meestal tenminste. Zo af en toe lijken ze meer op water en vuur, maar dat is alleen als moeder zich druk maakt over dingen zoals schoon ondergoed, schone oren, sokken en gedachten. Toch zijn moeders wel aardig — vooral tegen etenstijd. Alle jongens weten dat er niemand zo lekker kookt als mams, maar het zou wel fijn zijn als ze eens wat meer aandacht aan paps besteedde en vergat te kijken naar wat op je bord blijft liggen en hoeveel porties van het dessert een jongen mag opeten.

Natuurlijk is het wel zo dat moeders licht geneigd zijn zich te bekommeren over de minder belangrijke kleinigheden van het leven, zoals huiswerk maken en piano studeren, en „voor vanavond heb je lang genoeg TV gekeken“, terwijl de hoofdzaken, zoals de voetbalwedstrijd in de buurt, gewichtsheffen en verre worpen bij basketball onopgemerkt blijven.

door Florence Bittner

Moeders en jongens kunnen heel geschikt samen naar bijzondere vergaderingen van school en van de padvindertij gaan, maar ze harmoniëren nu eenmaal niet al te best in de uren na schooltijd.

Dit vraagstuk schijnt een beetje vertoebeld te worden door woorden; en moeders hebben massa's meer woorden dan jongens, en bovendien kunnen ze elke willekeurige woordenwisseling beslechten door nijdig te worden en te gaan dreigen dat je niets te eten krijgt. Waar de hele kwestie feitelijk op neer komt is dat moeders nu eenmaal niet kunnen begrijpen dat de hele dag naar school gaan ook werken is. Moeders schijnen zo ongeveer te denken dat kinderen de hele dag spelen en wanneer ze dan thuis komen en de dag is bijna om, dan is het tijd om aan het werk te gaan. 't Is al moeilijk genoeg om een jongen te zijn zonder ook nog eens onenigheid met je moeder te hebben.

Natuurlijk hebben moeders zo hun eigen plaats en als jongens hun zin zouden krijgen, zou die plaats in de keuken zijn om koekjes met chocoladeglazuur te bakken. Kijk, het beste zou zijn dat mams de koekjes bakte terwijl de jongen op school zat, zodat de koekjes nog warm zouden zijn en de hele keuken zo lekker kruidig zou rieken als hij thuis kwam uit school. Omstreeks die tijd zou moeder dan bij een buurvrouw op bezoek gevraagd moeten worden en dus niet in de buurt moeten zijn om na te tellen hoeveel koekjes een hongerige, hardwerkende jongen in een paar passen door de keuken kan verorberen voordat ze thuis komt.

't Is prettig om mams bij de hand te hebben om altijd schone kleren voor je klaar te leggen, maar het zou nog heel wat plezieriger zijn als ze niet zo'n drukte maakte over die kleine dingen, zoals knieën die groen zien van het gras, gaten in sokken en knopen die van overhemden zijn afgescheurd. Een deel van de narigheid is dat moeders zelf nooit jongens zijn geweest. Op de een of andere manier hebben meisjes er geen last van dat hun kleren aan de knieën doorslijten en hun schoenen en sokken aan de tenen en dat ze telkens knopen verliezen — tenminste niet zo vaak. Jongens krijgen dus steeds weer datzelfde liedje te horen van: „Ik begrijp niet wat jij toch met je kleren doet.“

Een jongen zou toch denken dat paps zo nu en dan zijn mond ook eens zou opendoen om aan mams uit te leggen hoe één flinke schuiver achter een bal aan, waarbij je met je knieën over de grond glijd, de knieën zo maar uit je broek laat verdwijnen, hoe dan ook. Jongens doen dat nooit met opzet, Zo gaat het met broekspijpen nu eenmaal. Het zou een stuk schelen als iemand eens iets uit zou vinden waarvan je broeken kon maken die bestand zouden zijn tegen een paar van die schuivers over een speelplaats. Je zou toch menen dat paps het haar eens een enkel keertje zou willen uitleggen hoe dat gaat, maar zo ongeveer al wat hij ooit zegt is dat je moeder niet mag tegenspreken.

Ook vlak voor etenstijd zitten moeders je altijd dwars. Dan krijgt een jongen namelijk zo'n honger dat zijn ingewanden hevig beginnen te knorren en al wat mams dan zegt is dat hij vlak voor 't eten niet mag snoepen en ze

heeft de braadpan nog niet eens opgezet. Iedereen weet toch dat een jongen in de tijd die het kost om een maaltijd klaar te maken kan eten en opnieuw honger kan krijgen.

Moeders zijn ook heel vaak aardig. Ze rieken lekker — een beetje geparfumeerd en warm om haar eens heel eventjes tegen je aan te knuffelen als niemand het ziet. Als een jongen ziek wordt, is het belist heerlijk als mams de kamer in komt om iets koels te drinken te brengen en de dekens recht te trekken.

Zodra je dan weer een beetje beter begint te worden, begint ze weer te zeuren over het dichtknopen van jassen, zorgen dat je niet nat wordt en al die onzin.

Toch hebben moeders nog iets bijzonders. Ze komen goed van pas als je ergens mee zit. Niemand begrijpt je dan zo goed als moeder. Meestal deelt ze de zienswijze van een jongen en je kunt er op rekenen dat ze partij voor je trekt, ook al heb je ergens van binnen een klein onrustig plekje dat zegt dat het misschien ook gedeeltelijk je eigen schuld is. Soms scheelt het al een heel stuk als je er alleen maar eens met mams over praat, ook al zeg je dan niet tegen haar dat je je al veel beter voelt, maar klaagt nog altijd steen en been hoe moeilijk je het wel hebt.

De grote moeilijkheid is dat moeders wel eens met anderen over je problemen gaan praten wanneer ze dat juist niet zouden moeten doen, zoals naar je onderwijzer gaan om de zaak in orde te helpen brengen. Wanneer onderwijzers en moeders met elkaar gaan praten, dan weet een jongen wel waar ze het over hebben. Over hem immers. Maar ook al schreeuwt hij nog zo hard dat hij liever had gewild dat mams maar was thuisgebleven en het hem zelf had laten opknappen, dan nog is hij inwendig blij omdat ze nog zoveel om hem geeft.

Soms kun je wel leuk met moeders praten, zelfs als je geen bepaalde zorgen hebt — vooral als ze begint te vertellen hoe het geweest is toen zij en paps elkaar voor het eerst ontmoetten en over toen je nog klein was en zo. Dan begint paps soms over de oorlog te vertellen en dan kun je als jongen wel de hele avond zitten luisteren. Maar tegen die tijd kun je er staat op maken dat mams op de klok gaat zitten kijken en zegt dat ze niet wist dat het al zo laat was en op een schoolfuffje doet ze dat ook.

Er zit iets eigenaardigs in als je ergens vandaan komt en dan de huisdeur opendoet en om je moeder roept. Als je haar dan terug hoort roepen: „Ja, jongen, ik ben hier.“ Dan is het huis vol en kan een jongen zijn gang gaan in het weten dat alles in orde is.

Jongens en moeders passen bij elkaar als brood en boter. Ze zijn allebei beter als de ander ook in de buurt is. Als jongen weet je dat je moeder min of meer als ademhaling is — noodzakelijk, maar toch nog het genoeglijkst wanneer ze je geen strobreed in de weg legt.

Onze kinderen – „De liefelijkste bloemen uit Gods eigen tuin”

door president Joseph Fielding Smith
van het Eerste Presidentschap

Er bestaan bepaalde oude waarheden, die van kracht zullen blijven zolang de wereld standhoudt, en die door geen vooruitgang, van hoedanige omvang ook, te veranderen zijn. Eén daarvan is dat het gezin (de organisatie bestaande uit vader, moeder en kinderen) de grondslag vormt van alles waar de Kerk voor staat; nog zo'n waarheid is dat het bovenal de zonden tegen een zuiver en gezond gezinsleven zijn, die uiteindelijk het zwaarst bezocht zullen worden aan de landen en volken waarin ze plaatsvinden. Wij moeten dus werken voor allen die rondom ons zijn, maar wel in het bijzonder voor hen die ons het naast staan en ons het meest aan het hart liggen, aangezien dit de beste voorbereiding is voor het vervullen van onze kerkelijke plichten. Als moeders kunt u echter allen, zonder uitzondering — althans naarmate u licht en kracht hebt ontvangen — streven naar het ideale thuis, waar een volmaakte kameraadschap moet heersen tussen ouders en kinderen, op grond van een gevoel van gemeenschappelijke belangstelling, kennis, smaak en sympathie.

Van veel meer belang dan de vraag welk beroep de mensen uitoefenen of hoe rijk ze zijn, is de vraag hoe hun gezinsleven wordt geleid. Al het andere is van ondergeschikt belang, zolang er echte huisgezinnen zijn en zolang zij die deze huisgezinnen vormen hun plicht tegenover elkaar doen. Zusters, ik ben er zeker van dat er onder ons geen verschil van mening bestaat over het grote belang van het gezinsleven. Theodore Roosevelt heeft een gezin zonder kinderen eens vergeleken met „een boomloos landschap, dor en onvruchtbaar.” Hoewel er altijd wel kinderen zijn, die in weerwil van de beste opvoeding toch het verkeerde pad opgaan en andere, die

goed terechtkomen, ook al zijn ze afkomstig uit een uitermate ongunstig milieu, hangt er niettemin enorm veel van de opleiding af die een kind thuis krijgt en juist door deze opvoeding in het gezin komt dat saamhorigheidsgevoel of de kameraadschap, waarvan hier sprake is, tot stand.

Wat betekenen zij voor ons?

Als ik deze vraag hier vandaag zou moeten stellen, lijdt het niet de minste twijfel hoe het antwoord zou luiden, nl.: „Wat betekenen onze kinderen voor ons?” Onze kinderen — „de liefelijkste bloemen uit Gods eigen tuin,” zoals dit eens door een oude schrijver is uitgedrukt. De houding die onze hemelse Vader aanneemt ten opzichte van dit geweldige voorrecht van het ouderschap, blijkt uit de geschiedenis van Abraham, op wiens hoofd de zegen werd uitgesproken van alle aardse rijkdom en eer, maar de allergrootste triomf, de allesovertreffende zegen was toch de belofte van een nakomelingschap, even talrijk als de zandkorrels aan het strand der zee.

Aan de inspirerende boodschap van het Evangelie ontlenen wij de beweegredenen waardoor wij worden gedreven om datgene te bereiken wat wij ons in het leven ten doel hebben gesteld en als wij leven in overeenstemming met de strekking van het Evangelie, krijgen wij een juist gevoel voor waarden. Dit heeft ons de eigenlijke betekenis leren kennen van de vraag: „Want wat zou het den mens baten zo hij de gehele wereld won, en zijner ziele schade leed?” (Mk. 8:36.) Wat baat het ons, of wij de gehele wereld gewinnen, en de zielen van onze kinderen verliezen? Zo ziet u dus, moeders, dat dit voorrecht van het ouderschap, deze kinderzegen, de ernstigste verantwoordelijkheid in het leven met zich meebrengt. Onze plicht weegt zwaar, wij staan voor een geweldige taak, maar onze beloning zal alles te boven gaan.

Het lot van de na ons komende generaties is aan de hoede van vrouwen toevertrouwd. Daaronder zijn zij, die hun zoons en dochters goed weten op te voeden, dierwerf gelukkig te prijzen en als een moeder daarin tot dusverre is geslaagd, heeft ze dit tot stand kunnen brengen door een kameraadschappelijke verhouding met haar kinderen aan te kweken. Dit is nooit op enigerlei andere wijze te verwezenlijken.

Hoe staan wij tegenover de wereld?

Sedert het begin der wereld zijn er slechts twee categorieën van mensen geweest, waarvan de ene verklaart dat onze tijd de slechtste is die de wereld ooit heeft gekend, terwijl de andere beweert dat onze tijd toch maar de beste is. Ik geloof dat onze mensen tot de laatste soort behoren, zij het met enig voorbehoud. Stellig waarderen wij onze zegeningen, maar wij zijn niet blind voor het feit dat er vele grote en wezenlijke gevaren zijn, waarmede rekening gehouden dient te worden, en die welke ons meer aangaan dan alle andere bijeen, zijn de gevaren waarmee onze kinderen te maken krijgen. De enige werkelijke bescherming of passende verdediging daartegen kan worden verschaft door het gezin en de invloeden die daarvan uitgaan. Het valt echter niet te ontkennen dat sommige van onze jongelui, vooral meisjes,

zich bij wijze van beroep beginnen in te laten met misdadige praktijken, en wel op een schaal die uitgebreid genoeg is om verontrustend te zijn. Hiertegen bestaat althans één onfeilbare remedie, nl. de meisjes thuis een behoorlijke opleiding te geven. Tegenwoordig worden meisjes niet meer zoals voorheen in de huishouding opgeleid. Men moet een meisje bijbrengen hoe ze bepaalde nuttige huishoudelijke taken het best kan verrichten en het allerminste wat men kan doen is wel haar goede zedelijke normen mee te geven door haar in dat opzicht te onderrichten en een goed voorbeeld te geven. Vele meisjes van tegenwoordig hebben niet het geringste besef van goede zeden.

Dit is een tijdperk van conservatisme contra jazz, en maar al te vaak bestaat er tussen ouders en kinderen geen begrip of medegevoel. De moeders geven te weinig en de meisjes nemen te veel. Ze beginnen op elkaar te hakken, in plaats van hun meningsverschillen rustig en grondig met elkaar uit te praten en tot een betere verstandhouding te komen. Indien u als ouders dat geduld, die verdraagzaamheid niet kunt opbrengen om deze kinderen uit het tijdperk van beat en jazz te leren begrijpen, zullen zij zich van u losrukken en ergens heengaan waar zij wel begrepen worden, en daarin ligt juist het tragische van deze situatie. Alleen dan wanneer ouders en kinderen op kameraadschappelijke voet met elkaar leren omgaan op grond van wederzijds begrip kunnen zij één van zin en gevoelen zijn.

Een tegenwoordig zeer algemeen onder ons geuite klacht is dat de jongelui zo ondanikbaar zijn, en inderdaad zijn ze dat ook. Sommige kinderen zijn nu eenmaal van nature dankbaar en vol waardering, terwijl anderen juist het tegenovergestelde zijn. Toch wijst het steeds veelvuldiger voorkomen van deze neiging tot ondanikbaarheid op een jammerlijk gebrek aan opvoeding, waar het gaat om waardering, hetzij voor stoffelijke gaven, bewezen diensten of voor al die dingen die in de wereld werkelijk de moeite waard zijn. Van alle gebreken in deze categorie mogen wij dit gemis aan waardering beslist wel toeschrijven aan het verzuim der ouders.

Eerbiedig de wetten van God

Het grootste gebrek van onze hedendaagse jeugd is misschien het gemis aan eerbied, het geringschatten van elke vorm van gezag, hetzij op wereldlijk of op godsdienstig gebied. Bepikt deze zonde zich echter tot de jongeren? Is dit over de gehele linie niet een tijdperk van oneerbiedigheid? Ook hier moeten wij weer terugvallen op het gezin als de enige onfeilbare remedie en erop toezien dat ons tehuis een heiligdom is waar de wetten van God worden geëerbiedigd en in acht genomen.

Ik heb opzettelijk de nadruk gelegd op het gezin als de grootste, nimmer falende bron van alle goeds ter wereld, maar het is dan ook de werkplaats waar menselijke karakters worden gevormd en de manier waarop dat gebeurt is afhankelijk van de onderlinge verhouding die er tussen ouders en kinderen bestaat. Het gezin kan niet zijn wat het behoort te wezen, tenzij deze betrekkingen van de juiste aard zijn. Weliswaar hangt het zowel van de

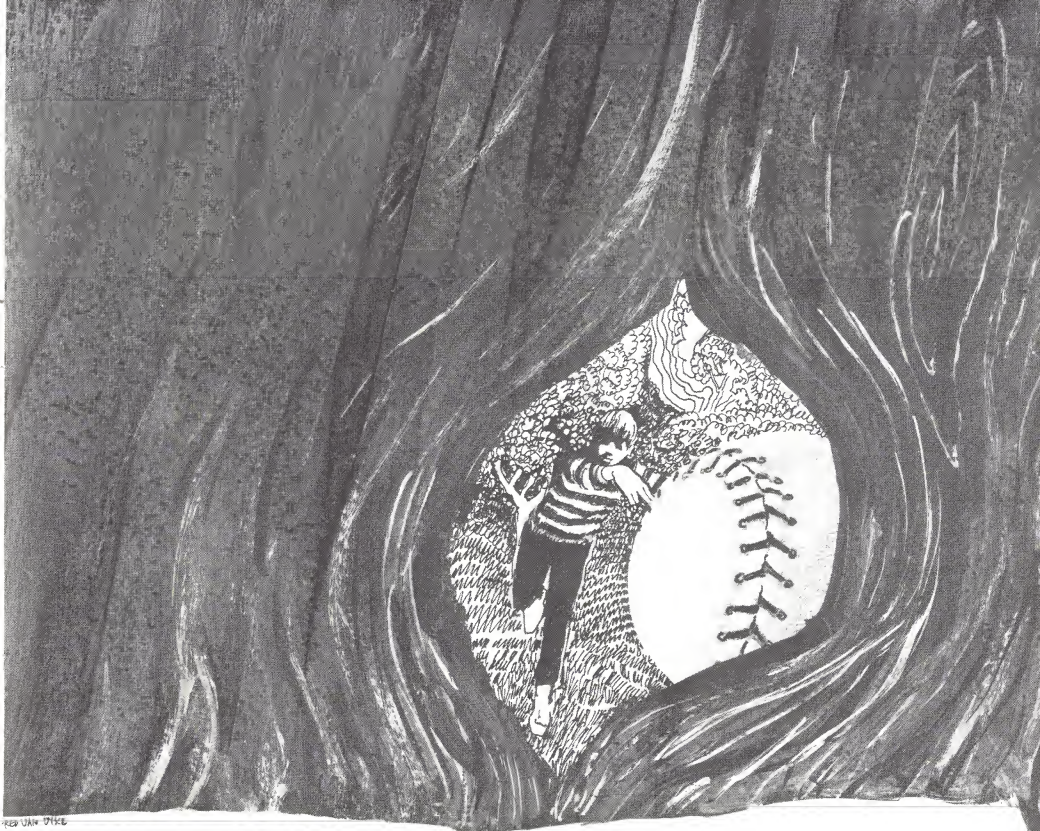
kinderen als van de ouders af of dit al dan niet het geval is, doch veel meer van de ouders. Zij moeten hun best doen. De meest doeltreffende opvoeding heeft al plaats gehad voordat het kind oud genoeg is om te waarden wat zijn ouders voor hem doen. Leer de kleintjes het juiste te doen. De voer Meester-Leraar heeft eens gezegd: „De mens zal bij brood alleen niet leven.“ Kinderen kunnen evenmin leven als er alleen aan hun stoffelijke behoeften wordt voldaan. Dit is weliswaar zeer noodzakelijk, maar het is niet alles; voor zover het de moeder aangaat, is dit verreweg het gemakkelijkste gedeelte van haar taak. In de allereerste plaats moeten ouders trachten datgene te zijn wat zij graag zouden willen dat hun kinderen zouden zijn, of althans hun beste pogingen daartoe aanwenden. Het is voor u onmogelijk een voorbeeld te zijn van hetgeen u niet bent. De enige manier om kinderen de schoonheid en het nut van dienstbetoon bij te brengen is hun te leren hoe zij moeten dienen en hun dan toe te staan zelf ook anderen diens-ten te bewijzen.

„Ach, schiet toch op en laat me met rust, ik heb geen tijd om lastig gevallen te worden“, zei een gejaagde, ongeduldige moeder tegen haar driejarige dochtertje, dat een bepaald huishoudelijk werkje probeerde te helpen verrichten. Dan moet ik u eerst even vertellen wat een jongetje tegen zijn moeder zei, toen zuster Smith en ik een ringconferentie in New York bijwoonden. Zuster Smith vroeg toen aan alle aanwezigen of ze eens tegen hun vaders en moeders wilden zeggen dat zij van hen hielden, en aan de ouders vroeg ze of dezen hun kinderen niet van zich af wilden stoten als die hun dat kwamen vertellen. Toen kwam die kleine jongen bij zijn moeder en zei: „Mamma, ik houd van u en stoot u mij nu niet van u af alstublieft, zoals de aardige mevrouw heeft gezegd.“ Bij wie ligt de fout? Het verlangen om anderen te helpen is elk normaal kind aangeboren en ouders hebben niet het recht zich te beklagen. Er kan beslist geen sprake zijn van huishoudelijk gesloof als iedereen meehelpt de verschillende taken te verrichten en door het gezamenlijk waarnemen van deze plichten ontstaat de prettigste kameraadschap die men van elkaar kan ondervinden.

Kweek wederzijds begrip en onderlinge sympathie aan

Als ik u één eigenschap aan de hand zou moeten doen waarvan ik meen dat wij daar als ouders het meest in te kort schieten, dan zou dit begripjende sympathie voor onze kinderen zijn. Leef met uw kinderen mee; volg hun paden, en probeer met hen „lessen te zien in snelvliende beekjes, preken in stenen en iets goeds in ieder ding.“ Leer hun dat de bloem der jeugd er nooit zo liefelijk uitziet als wanneer deze zich buigt naar de zon der gerechtigheid. Tracht alles te weten te komen dat de belangstelling van de kinderen openeist, wees zo sportief om met hun spelletjes mee te doen, en houd altijd deze prachtige woorden van Wordsworth in gedachten: „Een kind brengt, meer dan alle anderen gaven die de aarde een ouder wordend mens te bieden heeft, hoop en levensblijde gedachten.“

(wordt vervolgd op blz 171)

RED UAN DINK

MOED- een sterk wapen

door Jay M. Todd
assistent-redacteur van The Improvement Era

Een der verbazingwekkendste en inspirerendste geschiedenissen van hetgeen mensen tot stand hebben weten te brengen is wel de geschiedenis van bisschop George Edward Busby van de Wijk Pamdale in Californië, winnaar van de in 1968 toegekende, felbegeerde Homer Warnerprijs, uitgelooft door de sportcommissie van de JVOOV voor de gehele Kerk. Alleen reeds op grond van hun sportieve prestaties kunnen niet velen er zich evenals hij op laten voorstaan in teams te hebben gespeeld die negen maal op de vierde of een betere plaats geëindigd zijn in kerkelijke softball-competities, waarbij deze teams zich driemaal als vierde wisten te plaatsen, en driemaal de derde, eenmaal de tweede en tweemaal de eerste plaats hebben veroverd, en die tevens deel hebben uitgemaakt van teams die driemaal de hoogste onderscheiding voor sportprestaties van de gehele Kerk in de wacht hebben gesleept. Bovendien heeft bisschop Busby wel tot viermaal toe grote bekendheid verworven door zijn prestaties bij het kerkelijk eersteklas-softbalteam, is zelfs eenmaal de waardevolste speler daarin genoemd en ook eens lid geweest van het kerkelijk eersteklas-basketballteam — en dat alles terwijl zijn ene arm, been

en schouder aanzienlijk gebrekkig waren gebleven als gevolg van een aanval van kinderverlamming in zijn eerste kinderjaren.

Mensen die Busby thuis bezoeken en daar de 67 onderscheidings tellen van softball-kampioenschappen en eerste klascompetities en tevens dozijnen andere trofeën en linten in ogenschouw nemen, die door hem werden veroverd bij wedstrijden in lassowerpen, honkbal, basketbal en nog een half dozijn andere sportevenementen, herkennen daarin al spoedig de oogst van een waar kampioen.

Slechts weinigen hebben echter weet van de ontembare moed en het meedogenloze persoonlijke doorzettingsvermogen die deze oogst van ereketenen hebben opgeleverd. Het is voor hem niet gemakkelijk geweest en niemand die met George Busby in St. David (Arizona) was opgegroeid, had dit resultaat ooit kunnen voorstellen.

Omstreeks negen maanden na zijn geboorte op 10 oktober 1926 in een tent te St. David, werd de kleine George getroffen door polio, of kinderverlamming, zoals deze ziekte toen bekend stond. Zijn gehele linkerzijde was verlamd, en de dokters vreesden dat zijn hart wel spoedig zou bezwijken. Men gaf hem nog maar een paar uur te leven. Als dragers van het priesterschap hebben zijn vader en grootvader hem toen gezegd en op wonderbaarlijke wijze verliet de ziekte zijn lichaam groten-deels; alleen zijn linker arm, schouder en been bleven door de verlamming aangetast. Tegen de tijd dat hij drie jaar oud was, had hij echter voldoende kracht in zijn been om erop te kunnen lopen.

Bij het verstrijken van zijn vroege kinderjaren begon zijn been te groeien en meer normale proporties aan te nemen, maar zijn arm en schouder reageerden niet op de behandeling en hij kon van die beide dan ook slechts een beperkt gebruik maken. Vandaar dat hij de dingen met één arm leerde doen en zijn ouders zaten er onvermoeibaar achterheen om hem te verbieden te zeggen: „Dat kan ik niet.“

De beproevingen van de jeudige George waren echter nog maar pas begonnen. Toen hij zes jaar was, kwam hij te vallen en brak zijn gebrekkige arm boven de elleboog. Dit was het begin van een opeenvolging van zeven gebroken armen en vier operaties in de loop van de eerstvolgende zes jaren, gedurende welke tijd zijn arm nooit lang genoeg uit het gips was om hem te leren gebruiken. Tijdens deze periode werd hij ook nog eens door een auto aangereken, waarbij zijn bovenlichaam zo ernstig beschadigd werd, dat de dokters de hoop al hadden opgegeven. Nogmaals werd hij door zijn vader en grootvader gezalfd en de macht van het priesterschap zegende zijn zwaar gekneusd en gehavend lichaam. Mettertijd schenen de operaties en behandelingen toch bij te dragen tot het herstel van leven en groei in de spieren van zijn arm en schouder.

Eventals alle andere jongens verlangde George er vurig naar met zijn makkers te kunnen spelen, maar hij werd door hen altijd in de laatste plaats gekozen. Hij besloot daarom dat hij voortaan de eerste zou zijn die

zijn schoolkameraden zouden uitkiezen. 's Avonds gooid hij altijd met een bal naar een knoest op een paaltje van de omheining, en dan wierp zijn zusje de bal naar hem terug. Als zij er moe van werd, nam hij een basketball mee naar de speelplaats bij de school en dan oefende hij zich daar urenlang. In zijn eerste levensjaren had hij een verbazingwekkende lichtvoetigheid ontwikkeld en geleerd zijn evenwicht zo te beheersen dat hij zich vlug kon omdraaien en op zijn goede zijde vallen om zijn linkerarm niet te kwetsen.

Nu begonnen durf en energie van de jonge George aan de dag te treden: op tienjarige leeftijd won hij een fiets, nadat hij bij een wedstrijd 31 minuten lang tegen een aan een touw bevestigde bal had geslagen en toen hij 12 was werd hij knikkerkampioen van de stad St. David, dank zij het feit dat hij zulke krachtig ontwikkelde vingers had.

Tegen de tijd dat hij 13 werd, was zijn arm al te sterk om in de jongens-softbalbond als werper op te treden en dus ging hij in de mannenbond softball spelen. Na lange uren geoefend te hebben, ontwikkelde hij enige vaardigheid met een softballhandschoen aan zijn linkerhand. Andere sporten interesseerden hem echter ook. Om zijn linkerbeen beter te ontwikkelen begon hij iedere avond hard te lopen. Tegen de tijd dat hij op de middelbare school zat, had hij de wedloop op de 800 meter al gewonnen in de competitie van de middelbare scholen in de staat Arizona. Op zijn zeventiende won het basketbalteam van zijn wijk in een wedstrijd om het regionale kampioenschap en toog naar de wedstrijd die moest beslissen wat het beste team in de hele Kerk was, waar zijn team op de zesde plaats eindigde. De achttienjarige George behaalde 64 punten in twee wedstrijden en veroverde daarmee een plaats in het kerkelijk eerste klasbasketbalteam. Nog in datzelfde jaar werd hij gekozen als de waardevolste speler in het open softball-toernooi van Zuid-Arizona, een wedstrijd die door zijn team werd gewonnen.

Zo begon een verbazingwekkende carrière, waarbij hij door zijn kameraden en in de kampioenscompetities in de ene wedstrijd na de andere, seizoen na seizoen als eerste werd gekozen. De prijzen die hij heeft gewonnen zijn te talrijk om op te noemen, maar het is wel interessant eens na te gaan hoe het zo om de tien jaar met zijn verschillende kampioenschappen heeft gestaan: 1944, kampioen basketbalteam voor de gehele Kerk; 1954, kampioen softballteam voor de gehele Kerk; 1964, kampioen softballteam voor de gehele Kerk. Daar tussendoor en ook daarna komt nog een hele reeks kampioenschappen en persoonlijke onderscheidingen, waarop iedere beroepsspeler in de sportwereld jaloers zou zijn.

De jaren 1953, 1956 en 1966 zijn voor George Busby wel van bijzonder grote betekenis geweest; dat waren immers de jaren, waarin zijn team de hoogste sportieve onderscheidingen van de gehele Kerk heeft behaald en daarmee het enige team was dat ooit deze onderscheiding driemaal heeft verworven; bovendien is zijn team in één van die jaren , nl. in 1953, tevens kampioen geworden, de

(wordt vervolgd op blz 171)

De JVOOV-

een eeuw van zusterschap

door Florence S. Jacobsen
algemeen presidente der JVOOV

Het was donker en koud op die novemberavond in 1869, toen de meisjes om zeven uur hun vader de gebedsbel de gebruikelijke acht maal hoorden luiden, waarmee het sein werd gegeven voor het gezinsgebed. Ze hielden op met al hetgeen waar ze mee bezig waren en haastten zich naar de voorkamer. Daar vonden zij hun vader, die reeds was gezeten in zijn vertrouwde roodpluche stoel, in afwachting van de bijeenkomst van zijn gezin. Hij overzag het toneel — zijn liefvallige dochters, met elkaar babbelen als levendige, onderling wedijverende zusters dat gewoon zijn, en zijn zonen, geest-

driftige jongens van allerlei grootte. Allen knielden neer, en de stem van hun vader, de profeet van God, werd gehoord in nederig gebed, waarbij hij met dankzegging zijn erkentelijkheid betuigde voor ontvangen zegeningen en om leiding bad. Het eenstemmige „Amen“ klonk door het vertrek, gevolgd door het gladstrijken en rechttrekken van rokken en onderjurken, broeken en vesten, terwijl zij allen opzeven om hun zorgzame en liefhebbende vader een goede avond toe te wensen.

De gewone gang van zaken van iedere avond werd bijna bruusk verstoord, toen Brigham Young alle vrouwen plechtig verzocht in de salon te blijven, terwijl hij zijn zoons en kleinere dochtertjes toestond heen te gaan.

„Gaat alsjeblieft zitten, lieve kinderen,“ begon hij. „Ik wil je namelijk iets zeggen. Heel Israël houdt het oog op mijn gezin gericht en let op het voorbeeld dat door mijn vrouwen en kinderen wordt gegeven. Ik wil daarom het eerst mijn eigen gezin organiseren in een vereniging ter bevordering van gewoonten als ordentelijkheid, zuinigheid, vlijt en liefdadigheid; bovenal wens ik dat zij zich zullen beperken in hun neiging tot buitensporigheid op het gebied van kleding, eetgewoonten en zelfs van hun spraakgebruik. Thans is de tijd aangebroken dat de zusters met elkaar moeten overeenkomen dat zij zullen afzien van hun dwaze opschik en zich voortaan zullen toeien met bescheiden kleding, zich ingetogen zullen gedragen en de wereld een voorbeeld zullen geven dat ieders navolging verdient. Onze dochters volgen nog steeds de ijdele en dwaze modes de wereld. Ik zou graag willen dat je voortaan naar eigen trant je kleding ontwerpt. . . Ik ben reeds lang van plan geweest de jongedames van Zion in een vereniging te organiseren, zodat zij de oudere leden van de Kerk, hun vaders en moeders behulpzaam kunnen zijn in het verbreiden, onderwijzen en toepassen van de beginselen die ik nu al zo lang heb onderwezen. De jongedochters van Israël hebben behoefte aan het verkrijgen van een levend getuigenis van de waarheid . . . het is mijn wens dat onze jonge meisjes ieder voor zich kennis van het Evangelie verkrijgen. Met dit doel wens ik deze organisatie op te richten en ik wil graag dat mijn eigen gezin de leiding op zich neemt in dit grote werk. Wij staan nu op het punt een „Matigheidsvereniging“ te organiseren, waarvan ik wil dat je allen lid zult worden. . . Doe weg wat slecht en waardeloos is en maak vooruitgang in al wat goed en schoon is.“

Zo ontstond dus de organisatie die wij thans kennen als de Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen — een vereniging die op 28 november 1969 honderd jaar oud is! Een honderdjarig dienstbetoon. Honderd jaren zusterschap. Het begon met de zusters uit één gezin en het heeft zich nu uitgebreid, zodat het alle meisjes van de Kerk omvat in een grote zusterschap, die enig in haar soort is.

Aan die zusters werd die avond, honderd jaar geleden, gevraagd zich van de wereld af te zonderen als voorbeelden van beschaving, geestelijke verlichting, zedelijke reinheid en culturele prestaties.

Zes jaar later organiseerde president Brigham Young

een daarmee vergelijkbare vereniging voor de jonge mannen van de Kerk. Sedertdien heeft men honderden en duizenden jonge mannen en vrouwen in godsdienstige zin geleerd zich te verheugen in heilzame activiteiten, hun verstand te ontwikkelen, hun bewaamheden te vergroten, hun talenten te ontdekken, hun vriendschappen uit te breiden, hun getuigenissen te herkennen en leiders te worden in de Kerk en in de uitoefening van hun roeping of beroep.

Deze eerste honderd jaren hebben wel bewezen dat de OOV in het leven van elke nieuwe generatie noodzakelijk is en dat het een zeer veelzijdige vereniging is. Aan het begin van deze tweede eeuw treffen wij een nog grotere behoefte aan de OOV aan dan te eniger tijd in de voorgaande eeuw, daar de jeugd van tegenwoordig wordt geconfronteerd met een wereld van maatschappelijke, zedelijke, culturele en geestelijke verworping.

Het begin van een nieuwe eeuw van zusterschap

De eeuwfeestviering van de JVOOV vangt aan met de juniconferentie van 1969.

Er zullen dan vele activiteiten worden georganiseerd, waaronder een eeuwfeestbal, een danswedstrijd en andere evenementen. Over de gehele wereld zal dit honderdjarig bestaan door de ringen en zendingen van de Kerk worden herdacht met een op 28 november 1969 te geven bal.

Voor degenen die een aandenken aan deze eeuwfeestviering willen hebben, zullen er souvenirs ter beschikking worden gesteld, die na de juniconferentie verkrijgbaar zullen zijn. Onder deze souvenirs bevinden zich een prachtige gedenkplaat, een historische eeuwfeestbrochure, een beeldige hanger voor een armband of voor een collier in goud en zilver, en een originele beschilderde linnen handdoek. ○

(vervolg van blz 154)

wel de zang van een late nachtegaal of een nachtzwaluw. Laat ook eens op een avond, als de wind juist is opgestoken, het lawaai van het wegverkeer achter u en zoek een rustig plekje op in de vrije natuur. Luister dan eens goed. Weldra zullen uw oren de roep van vogels opvangen die in contact blijven met de andere vogels.

Vestig voortdurend de aandacht van uw kind op goede muziek. Laat uw huis er vol van zijn. Neem er de tijd voor om er met uw kind naar te gaan zitten luisteren. Zet zijn verbeeldingskracht aan het werk door hem te vragen waaraan verschillende klanken en ritmen hem doen denken. Kinderen kunnen met ziel en zinnen in muziek opgaan. Leg een kind nooit een beperking op die is gegrond op uw eigen inzicht. Laat uw kind de vrije teugel waar het muziek betreft. Zorg dat u over goede platen beschikt en laat hem die draaien zodra hij groot genoeg is om ermee om te gaan. Dit zal waarschijnlijk veel eerder het geval zijn dan u denkt. Laat hem de muziek spelen die hij wil en wanneer hij er zin in heeft. Nadat hij met een bepaald muziekstuk goed bekend is geraakt, wil hij misschien graag iets over de componist te weten komen en wat de betreffende muziek uitbeeldt. Zing samen met

uw kind, ook al zingt u vals of kunt u de wijs niet houden.

Zing vrolijk en ontspannen. Dans ook met uw kind. Moedig het aan door middel van spierbewegingen die muziek te vertolken en tot uitdrukking te brengen.

Het opmerken en onderzoeken van de wonderen die ons omringen bieden meer dan een aangenaam tijdver-drijf. Ondanks alle wisselvalligheden en ergerissen van het leven leidt deze opmerkingsgave tot innerlijke vrede en voldoening. Wie oog heeft voor de mooie dingen in het leven verzamelt reservekrachten, waarop hij zijn leven lang zal kunnen teren. Zowel in geestelijk als in lichame-lijk opzicht vergaart hij krachten tot genezing en voort-durende vernieuwing. Zijn geloof in God houdt stand bij het overpeinen van de wonderen van de goddelijke schepping. Zijn opmerkingsgave zal vervulling vinden in de een of andere uitdrukkingwijze, waardoor iemand anders die met hem onderweg is zal worden geholpen en zodoende zal hij de mensheid tot zegen zijn.

Deze gevoeligheid voor indrukken staat ons allen vrijelijk ter beschikking, want de natuur loont altijd de moeite. Hetzij wij in de stad vertoeven of op het land, we bezitten hetzelfde stuk van de blauwe hemel en de mees-ten van ons hebben ogen om het ochtendgloren en de avondschemering te zien, de zonneschijn bij dag en het flonkeren van de sterren bij nacht. De wind zingt nog steeds in het woud, maar de echo van dat geruis weer-klinkt nog rondom de daken van onze huizen. In de stad zowel als op het land kunnen wij de regen op ons ge-zicht voelen als wij hem gadeslaan op zijn tocht vanolk tot oceaan. Nog altijd trekken de vogels in de herfst naar het zuiden en keren in het voorjaar weer terug met hun gezang en ritmische geluiden, die gratis muziek opleveren voor elk luisterend oor. De jaargetijden vervullen steeds hun beloften en de meesten van ons kunnen wel een wiggeliedje of een loflied zingen. Wij behoeven er alleen maar de tijd voor te nemen, ons hart ervoor te openen en ons dit alles bewust te worden. ○

(vervolg van blz 166)

Terugblikkend op de geschiedenis van ons volk, zie ik een roemrijk verleden; vooruitziende ontwaar ik een toekomst vol beloften. Wij vertrouwen dat wij ons de nagedachtenis van de mannen en vrouwen uit dat machtige verleden niet ontrouw zullen betonen. Zij hebben hun werk gedaan en ons de prachtige erfenis nagelaten waar-van wij thans genieten. Ons hoogste doel is om onze kinderen door middel van liefdevolle kameraadschap zo op te voeden, dat zij waardering zullen gevoelen voor hun erfdeel. Wij op onze beurt kunnen zodoende ten volle verzekerd zijn dat wij deze erfenis onverkwist, maar ver-groot aan onze kindskinderen kunnen nalaten. Ik ben er zeker van dat als wij deze dingen aan de ZHV-zusters onderwijzen, wij de vruchten daarvan zullen zien in de vorm van kameraadschap tussen ouders en kinderen, en welk een grote vreugde zullen wij vinden in het onder-wijzen van deze dingen, die de Here zo belangrijk acht, daar Hij heeft verklaard dat wij als ouders verantwoorde-lijk gehouden zullen worden als wij in gebreke blijven,

de waarheden van het Evangelie aan onze kinderen te onderwijzen. President McKay heeft eens gezegd:

„Ik ken geen betere manier om een goede harmonie te brengen in ons gezin, onze omgeving en onze organi-saties, vrede in ons land en in de wereld, dan dat iedere man en vrouw eerst uit zijn of haar eigen hart de vijanden van harmonie en vrede verdrijft, zoals haat, egoïsme, hebzucht, verbittering en afgunst.“

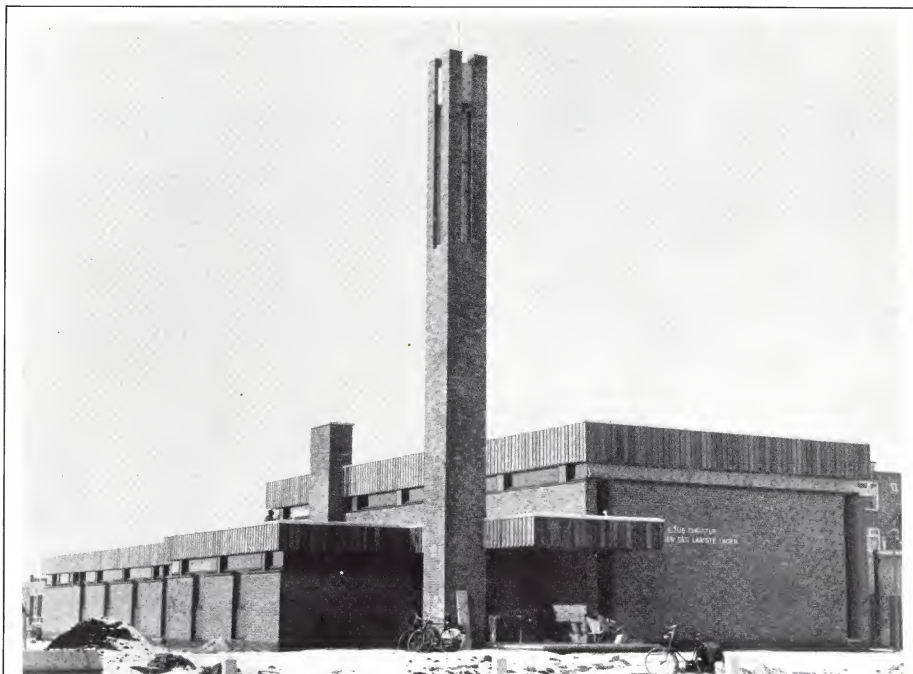
Zusters, moge de Here u zegenen als u heengaat naar uw verschillende ringen en wijken, en moge Zijn Geest met u zijn en u leiden, bewaren en beschermen in de dienst van uw Meester. Ik laat mijn zegen bij u achter en ik ben er van overtuigd dat ook president McKay graag zou willen dat ik zijn liefde voor u tot uitdrukking breng. Om deze zegeningen bid ik in de naam van onze Verlosser, Jezus Christus. Amen. ○

(vervolg van blz 168)

enige keer in de geschiedenis van de kerkelijke softball-competitie dat één en hetzelfde team zowel het algemene kampioenschap heeft behaald als de hoogste onderschei-ding voor sportiviteit.

Sportiviteit en al wat daarmee gepaard gaat, te weten billijkheid, eerlijkheid, edelmoedigheid, bezorgd-heid voor anderen, gezondheid naar geest en lichaam en een opgewekte stemming, dit alles is lange tijd het han-delsmerk van bisschop Busby geweest, en deze over-vloedige oogst van goede karaktertrekken werd verkre-gen door voortdurende en toegewijde deelname aan de taken en gelegenheden tot het verlenen van dienstbetoon in de Kerk, zoals ook zijn sportieve bekwaamheden door onophoudelijke training werden verkregen. Zijn staat van dienst in de Kerk is aanzienlijk en vruchtbaar geweest en hij heeft daarin volop de gelegenheid gehad zich te ontwikkelen, en wel als: adviseur voor de Aäronische priesterschap, hopman bij de kerkelijke padvinderij, wijk-sportleider of trainer, lid van het quorumpresidentenschap van de Melchizedekse priesterschap, ringzending, lid van het genealogisch comité, raadgever van de bisschop, as-sistent-superintendent van de ring-OOV, OOV-super-intendent, lid van de hoge raad, voorzitter financieel co-mité en thans als bisschop.

De idealen van de sport en de godsdienst zijn waarlijk op hoogstaande wijze tot uitdrukking gebracht in de per-soon van George Edward Busby. Hij is een waardige ont-vanger van de Homer Warnerprijs, die wordt uitgereikt ter nagedachtenis van de grondlegger van het kerkelijk basketbal-programma, het grootste ter wereld, en ten deel valt aan iemand die een levend voorbeeld is van buitengewone sportieve prestaties en de belichaming van de geest van ware sportiviteit en godsdienstig streven. ○

DE KERK IN GRONINGEN

Aan de Paterswoltseweg-hoek-Corpus den Hornlaan in Groningen is een nieuw gebouw van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen klaargemaakt. Tot nu toe kwam men bijeen in Poellestraat 54. De Kerk nodigt alle gezinden uit om haar nieuwe gebouw te komen bezichtigen.

Het gebouw wijkt in één belangrijk punt af van de kerkgebouwen die wij hier te lande gewend zijn, nl. dat slechts een klein gedeelte van het gebouw de eigenlijke kapel vormt. Er is veel ruimte besteed voor het geven van instructie aan de jeugd en het uitvoeren van allerlei activiteiten door de jeugd. De leiders van deze Kerk menen dat men, wil men de belangstelling van de jeugd richten naar de waardevolle dingen des levens en weg van de ongezonde wereld van de hippies, hen bezig moet houden, aldus de heer K. Dallinga, president van de Gemeente Groningen.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen kent een ac-

tiviteitenprogramma voor kinderen en jongemensen van alle leeftijden die hun weinig tijd overlaat om ook maar te denken aan roken, verdovende middelen, of relletjes op straat.

Hoewel ze natuurlijk niet de enigen zijn die nette jongelui hebben, wijst de praktijk toch uit dat de mormonen een hoog percentage jongelui gedurende de kritieke jaren „in de kudde” houden. Dit „in de kudde” betekent bij hen nauwe en duurzame banden met zowel het gezin als de Kerk, elke dag van de week, niet alleen maar voor een uurtje zondags of tijdens het advondeten.

Activiteiten en ontwikkelingsmogelijkheden beginnen al vroeg voor een kind in deze Kerk. Hij kan nauwelijks lopen of er zijn al klasjes voor hem in de zondagsschool en het „jeugdwerk”, hulporganisaties die de ouders helpen bij de religieuze en morele opvoeding van hun kinderen. De zondagsschool is natuurlijk zondagochtend, en het „jeugdwerk” op een middag in de week, als de scholen uit zijn.

Als een kind de leeftijd van 12 bereikt heeft, dan wordt hij uit het „jeugdwerk”

naar de Onderlinge Ontwikkelingsvereniging, of „OOV” bevorderd. De OOV biedt de tieners en jonge volwassenen een uitgebreid scala van activiteiten gedurende de week zoals muziek, dansen, toneel, sport en spel en andere ontspanning. Er is ook een klasperiode waarin de nadruk valt op de ontwikkeling van het individuele karakter op moreel en geestelijk vlak.

Als ze 12 jaar zijn kunnen de jongens al tot diaken geordend worden. In deze Kerk wordt het priesterschap verleend aan alle mannen vanaf die leeftijd die het waardig zijn, en bij het klimmen der jaren zijn zij in staat steeds grotere verantwoordelijkheden in dit priesterschap opgedragen te krijgen. De activiteiten die van de priesterschap uitgaan houden de jongens zowel zondags als door de week bezig.

Iets waarnaar de meeste jonge mormonen met verlangen uitzien is voor twee jaar op zending te gaan. Er treden elk jaar duizenden jongelui met de middelbare school achter de rug in de dienst des Heren op alle mogelijke plaatsen in de wereld. Op het ogenblik zijn er onge-

veer 160 van zulke jongemannen in Nederland.

De zendelingen of hun ouders of verdere familie, betalen zelf hun onderhoud gedurende deze twee jaar. Zo'n zending resulteert niet alleen in bekeerlingen voor de Kerk, maar draagt in belangrijke mate bij tot hun geestelijke ontwikkeling en tot het kunnen omgaan met mensen van allerlei slag en natie.

De mormoonse ouders staan ten volle

achter het kerkelijke programma voor de jeugd. Deze steun is waarschijnlijk de voornaamste reden waarom dit alles ook zo'n succes is. Bovendien wordt er in mormoonse gezinnen elke week een „gezinsavond“ gehouden, waarop de aangelegenheden van het gezin en het Evangelie besproken worden en waarbij men samen zingt en spelletjes doet en er op iets lekkers getrakteerd wordt. De jongelui zien met verlangen uit naar deze ge-

zinsavonden, waarbij aan hun drang tot zelfexpressie en gezelligheid voldaan wordt.

In de woorden van een hoofdredacteur van United Press International: „De mormonen schijnen een antwoord te hebben op de vraag die iedere kerkelijke gemeenschap bezighoudt: Hoe houden wij wat op onze jonge mensen?“

VERTROKKEN

Uitdenbogaard, Joe Albertus,
Ogden (Utah)

Schippers, Johannes Jr.,
Salt Lake City (Utah)

van Katwijk, Curtis Blake,
Salt Lake City (Utah)

van der Werf, Raymond M. T.,
Tucson (Arizona)

GRENSWIJZIGING VAN DE HOLLANDSE RING

Op 24 januari 1969 werd van het Eerste Presidentschap toestemming verkregen om een wijziging aan te brengen aan de zuidgrens van de Hollandse Ring. De le-

den die woonachtig zijn op de eilanden Voorne, Putten en in de Hoeksewaard worden van de Nederlandse Zending naar de Hollandse Ring overgebracht.

De betreffende leden wordt gevraagd naar Vlaardingen of Rotterdam-Zuid ter kerke te gaan, hetgeen voor hen veel dichterbij is en gemakkelijker te bereiken.

De Zending betreurt natuurlijk het verlies van deze leden, maar beseft dat deze verandering de leden ten goede komt, omdat hun meer deelname aan de kerkelijke activiteiten geboden wordt en daardoor verdere groei in het Evangelie. De Hollandse Ring is verheugd met deze goede leden.

DISTRICTSCONFERENTIE TE EINDHOVEN

Helemaal van Maastricht en Heerlen kwamen de leden naar de districtskonferentie die op 26 januari 1969 in Eindhoven gehouden werd. Zij reisden per bus en genoten van een fijne geest, zowel op de heenreis als op de terugreis.

De conferentie was een groot succes en de leden uitten hun waardering voor de vele duidelijke instructies die hun gepresenteerd werden.

Het gemeentepresidentschap van Apeldoorn

V. l. n. r.: Arie Storm (secretaris), Martin Mulder (2de raadgever), Henri R. Steenhuizen (president) en Anne Hulleman (1ste raadgever)

Door hard werken en doorzetten is er in de Gemeente Apeldoorn een gestadige groei te constateren, die ertoe kan leiden dat Apeldoorn een bijzonder sterke gemeente in de Nederlandse Zending wordt. Vooralnog echter moet men blijven werken en doorzetten om dit doel te bereiken.

Het gemeentepresidentschap van Arnhem

V. l. n. r.: Wilhelmus Mathijssen (secretaris), Frederik Rentema (1ste raadgever), Isaak Looy (president), Cornelis van Geenen (2de raadgever)

De Gemeente Arnhem is een doel gesteld: het bouwen van een nieuw kerkgebouw. Het gebouw zal in Presikhaff komen te staan, een groeiende gemeenschap aan de rand van de stad Arnhem.

V. l. n. r.: Stoffina Storm-Timmermans, Elizabeth J. Hulleman-Boks en Kitty Steenhuizen-Brouwer.

V. l. n. r.: Catharina Mathijssen, Anna Rentema, Hillegonda Looy, Sue van Geenen

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Antwerpen

van Santvoort-Huijgelen, Maria Theresia, 24 jan.

Apeldoorn

Feith, Leendert, 28 jan.

Feith-Serris, Wilhelmina, 28 jan.

Feith, Wilhelmus Eduard, 28 jan.

Ede

Douma, Johannes, 24 jan.

Douma, Maria Christina, 24 jan.

Eindhoven

Claassens, Antonius Wilhelmus, 25 jan.

van Es, Roelof Jr., 25 jan.

Nijmegen

de Jager, Audrey Inez, 21 feb.

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Amsterdam

Koers-Niezen, Tetje, 13 feb.

Kramer-Pieters, Jentje, 13 feb.

Den Haag

Koolmeijer-Vlas, Maria M., 23 jan.

VERHOING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Alkmaar

Kasten, Klaas, diaken, 8 dec. '68

Antwerpen

van Steertegehem, Hans Egbert Ludwig, ouderling, 9 feb.

Deventer

Groot Hulze, Gerrit-Jan, leraar, 29 dec. '68

Emmen

van der Vlag, Berend, priester, 9 feb.

Gouda

Noordijk, Pieter Adriaan Hendrik, priester, 16 feb.

Groningen

Meisner, Pieter, diaken, 19 jan.

Streuper, Grietus, priester, 19 jan.

Winkel, Jonny Freddy, leraar, 19 jan.

Wolthers, Foppo Gezinus, priester, 26 jan.

GEZEGEND

Deventer

van der Hulst, Hendrika Johanna Everdina, 2 feb.

van der Hulst, Aaltje Johanna, 30 jan.

OVERLEDEN

Haarlem

Makkelie, Pieter, 30 jan.

MUTATIES IN DE MAAND FEBRUARI 1969

Beek, W. van, districtpresident van Gelderland-Overijssel

Numans, E., gemeentepresident van Hengelo en Enschede

Genealogie

De instructievergaderingen genealogie in de Zending zullen hervat worden, alleen enigszins anders van opzet. Om meer leden in de gelegenheid te stellen eraan deel te nemen zullen we het meer regionaal gaan doen. Om de \pm 3 maanden telkens in een ander deel van het land. Om te beginnen 10 mei in de kerk te Eindhoven, Reigerlaan 12, aanvang 14.00 uur. Iedereen is hartelijk welkom.

Zr. Maandag zal o. a. een lezing houden over het ontstaan van familienamen.

Het verdere programma zal aan de gemeentepresidenten bekend gemaakt worden. In augustus zal er dan een vergadering in Leeuwarden zijn, en waarschijnlijk aan het eind van het jaar in Haarlem of Alkmaar.

We hopen dat er veel leden zullen komen.

Verzoek van zr. Ine Plaisier in Salt Lake City: Zr. Plaisier verzoekt ons u te vragen haar niet persoonlijk te schrijven

om allerlei inlichtingen, maar dit alleen te doen via de daarvoor aangewezen personen in Ring en Zending.

Zr. Maandag verzoekt ons mede te delen, dat zij van half juni tot half augustus niet bereikbaar is, daar zij naar de genealogische conferentie in Salt Lake City gaat. Lijsten kunnen in die tijd verzonden worden naar br. Gout. Zij verzoekt vriendelijk de advertenties wel uit te blijven knippen, maar pas na half augustus aan haar op te zenden.

(vervolg van blz 158)

gen. Natuurlijk heeft ze het altijd erg druk met schoonmaken, wassen, eten koken enz., maar het wijden van echt-moederlijke zorg aan haar kinderen, wat de eigenlijke kunst van het moederschap is, levert toch altijd nog de grootste winst op. De kinderen moeten in hun moeder kracht aanwezig voelen, niet om haar te gebruiken als een muur om tegenaan te leunen, maar ter versteviging van hun eigen ruggegraat.

Bovenaan de lijst van alle hoedanigheden die „een moeder van formaat” behoort te bezitten staat het woordje „liefde”. Die liefde moet zacht en vol tederheid zijn, maar toch vastberaden en onwrikbaar. De liefde van een moeder moet sterk genoeg zijn om ook wel eens een flink standje te kunnen geven en ze moet tevens onpartijdig en openhartig kunnen zijn. Haar liefde moet de

eenzaamheid van haar kind kunnen verzachten en hem aanmoedigen volwassen te worden en zich als een man te gedragen. De liefde van een moeder moet er toe bijdragen van haar dochter een dame en van haar zoon een heer te maken. De moederliefde omvat alles. Jezus, onze oudste Broeder, had maar drie jaren beschikbaar om twaalf mannen te leren Zijn voorschriften ten uitvoer te brengen. Een moeder daarentegen heeft vaak negentien of meer jaren tot haar beschikking voor de opvoeding van elk van haar kinderen. Hij had Zijn discipelen zo lief, dat ze daardoor als vanzelf het goede gingen doen; zo moet ook een moeder haar kinderen liefde betonen.

Als een vrouw dit alles kan doen, zal ze inderdaad in het oog van haar kinderen en eveneens in dat van de buitenwereld „een moeder van formaat” zijn. ○

„Moeder, ik heb zoveel aan u te danken“

2 2 MAY 1968

DOOR RICHARD L. EVANS van de Raad der Twaalven

In heel dit leven gaat niets de moederliefde te boven, met haar gezende, leidinggevende, verzachtende, verzekerende en zo vèrstrekkende invloed, en is er niets verdienstelijker dan het werk dat onze moeders doen. Deze taak is zo geweldig en veelomvattend, dat het ons wil toeschijnen, dat God die aan niemand anders had kunnen toevertrouwen — een taak die door duizend andere handen nooit zou kunnen worden verricht op een dergelijke zinvolle wijze, in het geven van onderricht, het grootbrengen, voeden en verzorgen van haar kind, dat zij voortdurend raadgeeft, aanmoedigt, terwijl ze zijn karakter in de juiste banen leidt en hem zo nodig kastijdt en betuogelt met een wijsheid, die zodanig met liefde is vermengd, dat alle levenslessen die het kind moet leren daardoor worden verzacht. „Vanaf de dag dat uw kind wordt geboren“, heeft Socrates eens gezegd, „moet u hem leren zich iets te ontzeggen.“ Er is ook wel eens gezegd dat „neen“ zeggen soms een andere manier is om te zeggen: „Ik heb je lief.“ 1) Dit — nl. liefhebben met liefdevolle tucht en verstandige betuogeling — is het eigenlijke wezen van de roeping van een moeder. „De kindsheid is als een spiegel, waarin gedurende het later leven de beelden worden weerkaatst die het kind in die eerste levensjaren zijn voorgehouden. De eerste indrukken blijven een kind altijd bij... Een kind leert door eenvoudige nabootsing, ... bijna door zijn huidporiën heen.“ 2) De vroegste levensjaren zijn juist heel belangrijk. Belangstelling wordt vroegtijdig gewekt en ingeboezemd. Al vroeg begint het verstand zich te ontwikkelen en worden manieren en gewoonten gevormd. Al vroeg zien wij het beeld van een moeder weerspiegeld in haar kind. „Laat hen (de moeders) de gelegenheid aangrijpen om die tederheid te betonen, die tot haar gewone dagelijkse plichten behoort,“ pleitte Anna R. Lindsay, „en zich terwille van de een of andere carrière die goddelijke liefelijkheid des levens niet laten ontgaan. Moeten wij ons tehuis, ons gezin... en onze huishoudelijke plichten prijsgeven,“ vroeg zij, „in plaats van de blijde, hartelijke en onzelfzuchtige vrouwen te zijn die wij hadden kunnen wezen?... Laat ons (als moeders) zo leven... dat wij hen, wier leven met het onze in aanraking komt, kunnen inspireren, sterken en tot zegen zijn.“ 3) Hieruit bestaat het zegenrijke werk van onze moeders en het wezen van dit alles moet overreding, zachtmoedigheid en ongeveinsde liefde zijn — zodat of een moeder nu „ja“ zegt of „neen“, een kind bij het leren van zijn levenslessen, hem door zijn moeder bijgebracht en voorgeleefd, altijd kan zeggen: Ik voelde mij opgebeurd en bemind.“ 4) En tot onze moeders zouden wij willen zeggen: „Hoe kunnen wij u danken voor zoveel goeds?“ ○

1) Schrijver onbekend; deze uitspraak wordt toegeschreven aan Art Linkletter.

2) Phillipa Brooks.

3) Anne R. Lindsay, *What is worth while?*

4) Theo Cheluiden, *Sunshine Magazine*, september 1967